

Dziennik Urzędowy C 153

Unii Europejskiej



Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

4 lipca 2009

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
-------------------------	-------------	--------

IV Zawiadomienia

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 153/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 141 z 20.6.2009.	1
---------------	--	---

Sąd Pierwszej Instancji

2009/C 153/02	Wyznaczenie sędziego zastępującego prezesa przy rozpatrywaniu wniosków o zastosowanie środków tymczasowych	2
2009/C 153/03	Izba odwoławcza	2
2009/C 153/04	Kryteria przedzielania spraw do izb	2

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 153/05	Sprawa C-180/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien — Austria) — Renate Ilsinger przeciwko Martinowi Dreschersowi, działającemu w charakterze zarządcy masy upadłościowej Schlank & Schick GmbH (Jurysdykcja w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach umów zawieranych przez konsumentów — Prawo konsumenta, do którego skierowano reklamę wprowadzającą w błąd, do dochodzenia na drodze sądowej pozornie wygranej nagrody — Kwalifikacja — Roszczenie z umowy, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia — Przesłanki).....	3
2009/C 153/06	Sprawa C-494/06 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej, Wam SpA (Odwołanie — Pomoc państwa — Utworzenie przedsiębiorstwa w niektórych państwach trzecich — Pożyczki o obniżonym oprocentowaniu — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi — Zakłócenie konkurencji — Wymiana z państwami trzecimi — Decyzja Komisji — Bezprawność pomocy państwa — Obowiązek uzasadnienia)	4
2009/C 153/07	Sprawa C-497/06 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. — CAS Succhi di Frutta SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Procedura przetargowa — Płatność w naturze — Płatność na rzecz uczestników przetargu w owocach innych niż wskazane w ogłoszeniu o przetargu — Związek przyczynowy)	4
2009/C 153/08	Sprawa C-518/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych — Artykuły 43 WE i 49 WE — Dyrektywa 92/49/EWG — Ustawodawstwo krajowe nakładające na zakłady ubezpieczeń obowiązek ubezpieczenia — Ograniczenie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług — Ochrona społeczna poszkodowanych w wypadkach drogowych — Proporcjonalność — Swoboda ustalania taryf składek przez zakłady ubezpieczeń — Zasada sprawowania nadzoru przez rodzime państwo członkowskie)	4
2009/C 153/09	Sprawa C-531/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 43WE i 56 WE — Zdrowie publiczne — Apteki — Przepisy zastrzegające prawo do prowadzenia apteki wyłącznie dla farmaceutów — Względy uzasadniające — Pewne i należytej jakości zaopatrzenie ludności w produkty lecznicze — Niezależność zawodowa farmaceutów — Przedsiębiorstwa zajmujące się dystrybucją produktów leczniczych — Apteki gminne)	5

2009/C 153/10	Sprawy połączone C-171/07 i C-172/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht des Saarlandes — Niemcy) — Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Fritz Trennheuser, Deutscher Apothekerverband eV (C-171/07), Helga Neumann-Seiwert (C-172/07) przeciwko Saarland, Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales (Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 43 WE — Zdrowie publiczne — Apteki — Przepisy zastrzegające wyłącznie na rzecz farmaceutów prawo prowadzenia apteki — Względy uzasadniające — Stałe i dobre jakościowo zaopatrzenie ludności w produkty lecznicze — Niezależność zawodowa farmaceutów) 5
2009/C 153/11	Sprawy połączone C-393/07 i C-9/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Republika Włoska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 maja 2007 r. dotycząca weryfikacji mandatu Beniamina Donnicio — Poseł do Parlamentu Europejskiego — Weryfikacja mandatu członka Parlamentu — Nominacja posła wynikająca z ustąpienia kandydatów — Artykuły 6 i 12 aktu z 1976 r.) 6
2009/C 153/12	Sprawa C-398/07 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 maja 2009 r. — Waterford Wedgwood plc przeciwko Assembled Investments (Proprietary) Ltd, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy WATERFORD STELLENBOSCH — Sprzeciw właściciela słownego wspólnotowego znaku towarowego WATERFORD — Odmowa rejestracji przez izbę odwoławczą) 6
2009/C 153/13	Sprawa C-420/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo — Meletis Apostolides przeciwko Davidowi Charlesowi Oramsowi, Lindzie Elizabeth Orams (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Protokół nr 10 w sprawie Cypru — Zawieszenie stosowania <i>acquis communautaire</i> na obszarach niepodlegających rzeczywistej kontroli rządu cypryjskiego — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja, uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Orzeczenie wydane przez sąd cypryjski mający siedzibę na obszarze rzeczywistie kontrolowanym przez ten rząd i dotyczące nieruchomości położonej poza tym obszarem — Artykuł 22 pkt 1, art. 34 pkt 1 i 2, art. 35 ust. 1 i art. 38 ust. 1 tego rozporządzenia) 7
2009/C 153/14	Sprawa C-504/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo — Portugalia) — Associação Nacional de Transportadores Rodoviários de Pesados de Passageiros (Antrop), J. Espírito Santo & Irmãos Lda, Sequeiro, Lucas, Venturas & Ca Lda, Barraqueiro Transportes SA, Rodoviária de Lisboa przeciwko Conselho de Ministros, Companhia Carris de Ferro de Lisboa SA (Carris), Sociedade de Transportes Colectivos do Porto SA (STCP) (Rozporządzenie (EWG) nr 1191/69 — Zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych — Przyznawanie rekompensat — Sektor miejskiego transportu pasażerskiego) 7
2009/C 153/15	Sprawa C-516/07: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2000/60/WE — Ramy polityki wspólnotowej w dziedzinie wody — Wyznaczenie właściwych władz dla okręgów hydrograficznych) 8
2009/C 153/16	Sprawa C-530/07: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 91/271/EWG — Zanieczyszczenie środowiska — Oczyszczanie ścieków komunalnych — Artykuł 3 i 4)..... 8



2009/C 153/17	Sprawa C-531/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Fachverband der Buch und Medienwirtschaft przeciwko LIBRO Handelsgesellschaft mbH (Swobodny przepływ towarów — Uregulowanie krajowe dotyczące cen regulowanych wwożonych książek — Środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym w przywozie — Uzasadnienie)	9
2009/C 153/18	Sprawa C-538/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Włochy) — Assitur Srl przeciwko Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano (Dyrektywa 92/50/EWG — Artykuł 29 akapit pierwszy — Zamówienia publiczne na usługi — Uregulowanie krajowe wykluczające z udziału w tej samej procedurze udzielania zamówień publicznych, na zasadach konkurencji, spółki, które znajdują się względem siebie w stosunku dominacji lub z których jedna wywiera znaczny wpływ na pozostałe)	9
2009/C 153/19	Sprawa C-553/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — College van burgemeester en wethouders van Rotterdam przeciwko M.E.E. Rijkbeoerwi (Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych — Dyrektywa 95/46/WE — Ochrona życia prywatnego — Usunięcie danych — Prawo dostępu do danych i informacji dotyczących odbiorców danych — Okres wykonywania prawa dostępu)	10
2009/C 153/20	Sprawa C-27/08: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — BIOS Naturprodukte GmbH przeciwko Saarland (Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuł 1 pkt 2 lit. b) — Pojęcie produktu leczniczego wedle funkcji — Dawkowanie produktu — Normalne warunki stosowania — Ryzyko dla zdrowia — Zdolność odzyskania, poprawy lub zmiany funkcji fizjologicznych u ludzi).....	10
2009/C 153/21	Sprawa C-34/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Padova — Włochy) — Azienda Agricola Disarò Antonio przeciwko Cooperativa Milka 2000 Soc. coop. arl (Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Kwoty mleczne — Opłata wyrównawcza — Ważność rozporządzenia (WE) nr 1788/2003 — Cele wspólnej polityki rolnej — Zasady niedyskryminacji i proporcjonalności — Określenie krajowych ilości referencyjnych — Kryteria — Zasadność kryterium niedoboru produkcji krajowej)	11
2009/C 153/22	Sprawa C-75/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — The Queen, Christopher Mellor przeciwko Secretary of State for Communities and Local Government (Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Obowiązek upublicznienia uzasadnienia decyzji o niepoddawaniu przedsięwzięcia ocenie)	11
2009/C 153/23	Sprawa C-132/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság — Republika Węgierska) — Lidl Magyarország Kereskedelmi Bt. przeciwko Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa (Swobodny przepływ towarów — Urządzenia radiowe i końcowe urządzenia telekomunikacyjne — Wzajemne uznawanie zgodności — Nieuznanie deklaracji zgodności wystawionej przez producenta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim)	12
2009/C 153/24	Sprawa C-150/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlandy) — Siebrand BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Nomenklatura Scalona — Pozycje taryfowe 2206 i 2208 — Napój fermentowany zawierający alkohol destylowany — Napój wytwarzany z owoców lub produktu naturalnego — Dodanie innej substancji — Konsekwencje — Utrata smaku, zapachu i wyglądu napoju pierwotnego)	13

2009/C 153/25	Sprawa C-161/08: Wyrok trybunału (trzecia izba) z dnia 14 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen — Belgia) — Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely BV przeciwko Państwu belgijskiemu (Swoobodny przepływ towarów — Tranzyt wspólnotowy — Przewóz dokonywany z zastosowaniem karnetu TIR — Naruszenia lub nieprawidłowości — Termin powiadomienia — Termin na przedstawienie dowodu na to, gdzie naruszenie lub nieprawidłowość miały miejsce) 13	13
2009/C 153/26	Sprawa C-253/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/22/WE — Ustawodawstwo socjalne odnoszące się do działalności w transporcie drogowym — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 14	14
2009/C 153/27	Sprawa C-256/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony — Brak transpozycji w przepisany terminie) 14	14
2009/C 153/28	Sprawa C-266/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/81/WE — Prawo pobytu obywateli państw trzecich będących ofiarami handlu ludźmi lub przedmiotem wcześniejszych działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami — Brak pełnej transpozycji — Brak podania do wiadomości przepisów, za pomocą których dokonano transpozycji) 15	15
2009/C 153/29	Sprawa C-313/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/58/WE — Prawo spółek — Decyzje i zalecenia podawane do publicznej wiadomości — Pisma i formularze zamówień — Sankcje — Brak transpozycji w przepisany terminie) 15	15
2009/C 153/30	Sprawa C-322/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Brak transpozycji w przepisany terminie) 16	16
2009/C 153/31	Sprawa C-368/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/35/WE — Naprawienie szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu — Zasada „zanieczyszczający płaci”) 16	16
2009/C 153/32	Sprawa C-390/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Decyzja nr 280/2004/WE — Wykonanie Protokołu z Kioto — Środki krajowe mające na celu ograniczenie lub zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych — Brak przekazania wymaganych informacji) 16	16
2009/C 153/33	Sprawa C-443/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 1999/13/WE — Ograniczenie emisji lotnych związków organicznych — Brak transpozycji pojęć „małe urządzenie” i „znaczną zmianą”) 17	17
2009/C 153/34	Sprawa C-532/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/60/WE — Pranie pieniędzy oraz finansowanie terroryzmu — Brak transpozycji w przepisany terminie) 17	17



2009/C 153/35	Sprawa C-128/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Antoine Boxus, Willy Roua przeciwko Région wallonne	18
2009/C 153/36	Sprawa C-129/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgique) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Guido Durlet, Angela Verweij, Chretien Bruninx, Hans Hoff, Michel Raeds przeciwko Région wallonne	18
2009/C 153/37	Sprawa C-130/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Paul Fastrez, Henriette Fastrez przeciwko Région wallonne	19
2009/C 153/38	Sprawa C-131/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgique) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Philippe Daras przeciwko Région wallonne	20
2009/C 153/39	Sprawa C-132/09: Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	21
2009/C 153/40	Sprawa C-133/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság w dniu 8 kwietnia 2009 r. — József Uzonyi przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve	21
2009/C 153/41	Sprawa C-134/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Association des Riverains et Habitants des Communes Proches de l'Aéroport B.S.C.A. (Brussels South Charleroi Airport) ASBL ASBL — A.R.A.Ch, Bernard Page przeciwko Région wallonne	22
2009/C 153/42	Sprawa C-135/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Association des Riverains et Habitants des Communes Proches de l'Aéroport B.S.C.A. (Brussels South Charleroi Airport) ASBL — A.R.A.Ch, Léon L'Hoir, Nadine Dartois przeciwko Région wallonne	23
2009/C 153/43	Sprawa C-138/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Palermo (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2009 r. — Todaro Nunziatina & C. snc przeciwko Assessorato del Lavoro e della Previdenza Sociale	23
2009/C 153/44	Sprawa C-140/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Genova (Włochy) w dniu 17 kwietnia 2009 r. — Curatore mgr. Alberto Fontana przeciwko Presidenza del Consiglio dei Ministri	24
2009/C 153/45	Sprawa C-142/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde (Belgia) w dniu 22 kwietnia 2009 r. — postępowanie karne przeciwko Vincentemu Willy „emu Lahousse” owi i Lavichy BVBA	25
2009/C 153/46	Sprawa C-143/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Republika Węgierska) w dniu 23 kwietnia 2009 r. — Pannon GSM Távközlési Rt. przeciwko Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsának Elnöke	25
2009/C 153/47	Sprawa C-144/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Hotel Alpenhof GesmbH przeciwko Oliverowi Hellerowi	26
2009/C 153/48	Sprawa C-145/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Land Baden-Württemberg przeciwko Panagiotisowi Tsakouridisowi	26

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 153/49	Sprawa C-146/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Prof. Dr. Claus Scholl przeciwko Stadtwerke Aachen AG	26
2009/C 153/50	Sprawa C-147/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Ronald Seunig przeciwko Maria Hölzel	27
2009/C 153/51	Sprawa C-150/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 11 lutego 2009 r. w sprawie T-25/07 Iride SpA i Iride Energia SpA SPM przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 27 kwietnia 2009 r. przez Iride SpA et Iride Energia SpA	27
2009/C 153/52	Sprawa C-154/09: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	28
2009/C 153/53	Sprawa C-160/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez SYMVOULIO TIS EPIKRATEIAS (Grecja) w dniu 8 maja 2009 r. — Ioannis Katsivardas — Nikolaos Tsitsikas O.E. spółka jawna przeciwko Ministerstwu gospodarki	28
2009/C 153/54	Sprawa C-161/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Simvoulis tis Epikrateias (Rada Państwa) (Grecja) w dniu 18 maja 2009 r. — K. Fragkopoulos kai SIA O.E. przeciwko Nomarchiaki Aftodioikisi Korinthias	29
2009/C 153/55	Sprawa C-162/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 maja 2009 r. — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Taous Lassal	29
2009/C 153/56	Sprawa C-169/09: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	29
2009/C 153/57	Sprawa C-170/09: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	30
2009/C 153/58	Sprawa C-171/09: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	30
2009/C 153/59	Sprawa C-175/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 maja 2009 r. — Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs przeciwko Axa UK plc	30

Sąd Pierwszej Instancji

2009/C 153/60	Sprawa T-116/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 maja 2009 r. — Wieland-Werke przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek miedzianych rur przemysłowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Zasada legalności kar — Rozmiar właściwego rynku — Odstraszający skutek — Czas trwania naruszenia — Współpraca)	32
---------------	--	----



2009/C 153/61	Sprawa T-122/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 maja 2009 r. — Outokumpu i Luvata przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek miedzianych rur przemysłowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Rozmiar właściwego rynku — Okoliczności obciążające — Powrót do naruszenia) 32	32
2009/C 153/62	Sprawa T-127/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 maja 2009 r. — KME Germany i in. przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek miedzianych rur przemysłowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Rzeczywisty wpływ na rynek — Rozmiar właściwego rynku — Czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca)..... 33	33
2009/C 153/63	Sprawa T-151/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 maja 2009 r. — NVV i in. przeciwko Komisji (Konkurencja — Koncentracje — Rynki zakupu trzody chlewnej i macior przeznaczonych na ubój — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Określenie właściwego rynku geograficznego — Obowiązek staranności — Obowiązek uzasadnienia) 33	33
2009/C 153/64	Sprawa T-414/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 maja 2009 r. — NHL Enterprises przeciwko OHIM — Glory & Pompea (LA KINGS) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego LA KINGS — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy KING — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 34	34
2009/C 153/65	Sprawa T-165/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2009 r. — Fiorucci przeciwko OHIM — Edwin (ELIO FIORUCCI) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia i stwierdzenia wygaśnięcia — Słowny wspólnotowy znak towarowy ELIO FIORUCCI — Rejestracja nazwiska osoby powszechnie znanej jako znaku towarowego — Artykuł 52 ust. 2 lit. a) i art. 50 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 34	34
2009/C 153/66	Sprawy połączone T-211/06, T-213/06, T-245/06, T-155/07 i T-178/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 maja 2009 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (CYBERCREDIT, CYBERGESTION, CYBERGUICHET, CYBERBOURSE i CYBERHOME) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenia słownych wspólnotowych znaków towarowych CYBERCREDIT, CYBERGESTION, CYBERGUICHET, CYBERBOURSE i CYBERHOME — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94)..... 35	35
2009/C 153/67	Sprawa T-277/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 maja 2009 r. — Omnicare przeciwko OHIM — Astellas Pharma (OMNICARE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego OMNICARE — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy OMNICARE — Oddalenie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego) 35	35
2009/C 153/68	Sprawa T-89/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 maja 2009 r. — VIP Car Solutions SARL przeciwko Parlamentowi (Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie w sprawie udzielenia zamówienia publicznego — Przewóz członków Parlamentu Europejskiego samochodami i mikrobusami z szoferem w trakcie trwania sesji w Strasburgu — Odrzucenie oferty oferenta — Obowiązek uzasadnienia — Odmowa udostępnienia ceny zaoferowanej przez wybranego oferenta — Skarga o odszkodowanie)..... 36	36

2009/C 153/69	Sprawa T-185/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 maja 2009 r. — Klein Trademark Trust przeciwko OHIM — Zafra Marroquinos (CK CREACIONES KENNYA) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CK CREACIONES KENNYA — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy CK Calvin Klein i wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe CK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 36	36
2009/C 153/70	Sprawy połączone T-405/07 i T-406/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 maja 2009 r. — CFCMCEE przeciwko OHIM (P@YWEB CARD i PAYWEB CARD) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownych wspólnotowych znaków towarowych P@YWEB/email CARD i PAYWEB CARD — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Częściowy brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)..... 37	37
2009/C 153/71	Sprawa T-410/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 maja 2009 r. — Jurado Hermanos przeciwko OHIM (JURADO) (Wspólnotowy znak towarowy — Słowny wspólnotowy znak towarowy JURADO — Niezłożenie wniosku o przedłużenie prawa z rejestracji przez właściciela znaku towarowego — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego złożony przez wyłącznego licencjodawcę) 37	37
2009/C 153/72	Sprawa T-136/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 maja 2009 r. — Aurelia Finance przeciwko OHIM (AURELIA) (Wspólnotowy znak towarowy — Słowny wspólnotowy znak towarowy AURELIA — Brak uiszczenia opłaty za przedłużenie prawa z rejestracji — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego) 38	38
2009/C 153/73	Sprawa T-183/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 maja 2009 r. — Schuhpark Fascies przeciwko OHIM — Leder & Schuh (jello SCHUHPARK) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słowno — graficznego wspólnotowego znaku towarowego jello SCHUHPARK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Dowód używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94)..... 38	38
2009/C 153/74	Sprawa T-58/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2009 r. — HALTE przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Skarga do Komisji — Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska przez Komisję kładące kres bezczynności — Umorzenie postępowania) 38	38
2009/C 153/75	Sprawa T-282/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 kwietnia 2009 r. — Tailor przeciwko OHIM (Przedstawienie lewej tylnej kieszeni) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego lewą tylną kieszeń — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej) 39	39
2009/C 153/76	Sprawa T-283/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 kwietnia 2009 r. — Tailor przeciwko OHIM (Przedstawienie prawej tylnej kieszeni) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego prawą tylną kieszeń — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej) 39	39
2009/C 153/77	Sprawa T-45/09: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. — Al-Barakaat International Foundation przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 39	39
2009/C 153/78	Sprawa T-130/09: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. — Eliza przeciwko OHIM — Went Computing Consultancy Group (eliza) 40	40



IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2009/C 153/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Dz.U. C 113 z 16.5.2009.

Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyznaczenie sędziego zastępującego prezesa przy rozpatrywaniu wniosków o zastosowanie środków tymczasowych

(2009/C 153/02)

W dniu 16 czerwca 2009 r., zgodnie z art. 106 regulaminu, Sąd Pierwszej Instancji postanowił, że w okresie od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia 30 czerwca 2010 r. sędzia S. Pappasavvas zastępować będzie prezesa Sądu przy rozpatrywaniu wniosków o zastosowanie środków tymczasowych w razie nieobecności prezesa lub niemożności uczestniczenia przez niego w obradach.

Izba odwoławcza

(2009/C 153/03)

W dniu 16 czerwca 2009 r. Sąd Pierwszej Instancji postanowił, że w skład izby odwoławczej, w okresie od dnia 1 października 2009 r. do dnia 31 sierpnia 2010 r. wchodzić będą: prezes Sądu oraz po dwóch prezesów izb na zmianę.

Sędziami zasiadającymi wraz z prezesem izby celu utworzenia rozszerzonego składu pięciu sędziów będą trzej sędziowie zasiadający w składzie, przed którym rozpoczęło się rozpoznanie sprawy oraz po dwóch prezesów izb na zmianę.

Kryteria przedzielania spraw do izb

(2009/C 153/04)

W dniu 16 czerwca 2009 r. Sąd Pierwszej Instancji ustanowił zgodnie z art. 12 regulaminu następujące kryteria przydzielania spraw do izb, na okres od dnia 1 października 2009 r. do dnia 31 sierpnia 2010 r.:

1. Odwołania od orzeczeń Sądu do spraw Służby Publicznej przydziela się izbie odwoławczej z chwilą złożenia pisma, z zastrzeżeniem możliwości późniejszego zastosowania art. 14 i 51 regulaminu.
2. Sprawy inne niż te, o których mowa w ust. 1 przydziela się z chwilą wniesienia skargi do izb złożonych z trzech sędziów, z zastrzeżeniem możliwości późniejszego zastosowania art. 14 i 51 regulaminu.

Sprawy, o których mowa w niniejszym ustępie rozdziela się między izby według trzech odrębnych porządków, ustalanych zgodnie z kolejnością rejestracji spraw w sekretariacie:

- dla spraw dotyczących stosowania reguł konkurencji odnoszących się do przedsiębiorstw, przepisów dotyczących pomocy udzielanej przez państwa oraz przepisów dotyczących handlowych środków ochronnych;
- dla spraw z dziedziny prawa własności intelektualnej, o których mowa w art. 130 § 1 regulaminu;
- dla pozostałych spraw.

W ramach wspomnianych porządków obie izby obradujące w składzie trzech sędziów, złożone z czterech sędziów, będą uwzględniane po dwa razy przy co trzeciej zmianie.

Prezes Sądu może odstąpić od tych porządków w celu uwzględnienia powiązania niektórych spraw lub w celu zapewnienia zrównoważonego podziału pracy.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien — Austria) — Renate Ilsinger przeciwko Martinowi Dreschersowi, działającemu w charakterze zarządcy masy upadłościowej Schlank & Schick GmbH

(Sprawa C-180/06) ⁽¹⁾

(Jurysdykcja w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach umów zawieranych przez konsumentów — Prawo konsumenta, do którego skierowano reklamę wprowadzającą w błąd, do dochodzenia na drodze sądowej pozornie wygranej nagrody — Kwalifikacja — Roszczenie z umowy, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia — Przesłanki)

(2009/C 153/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Renate Ilsinger

Strona pozwana: Martin Dreschers, działający w charakterze zarządcy masy upadłościowej Schlank & Schick GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Wien — Wykładnia art. art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Uregulowanie krajowe z zakresu ochrony konsumentów przewidujące prawo do nagrody pozornie wygranej przez adresata reklamy wprowadzającej w błąd

Sentencja

W sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym, w której konsument dochodzi na drodze sądowej, na podstawie przepisów prawnych państwa członkowskiego miejsca swojego zamieszkania i przed sądem właściwym ze względu na miejsce swojego zamieszkania, od spółki zajmującej się sprzedażą wysyłkową, z siedzibą w innym państwie członkowskim, wydania pozornie wygranej przez niego nagrody oraz:

— jeśli ta spółka, w celu skłonienia konsumenta do zawarcia umowy, skierowała do niego przesyłkę imienną mogącą wzbudzić w nim przekonanie, że nagroda zostanie mu przyznana, gdy zwróci się o jej zapłatę i odeśle „certyfikat uprawniający do żądania nagrody” dołączony do tej przesyłki,

— lecz przyznanie tej nagrody nie zależy od złożenia zamówienia na produkty oferowane na sprzedaż przez tę spółkę czy zamówienia próbnego,

zasady dotyczące jurysdykcji ustanowione rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w następujący sposób:

— takie powództwo wniesione przez konsumenta wchodzi w zakres art. 15 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia, pod warunkiem że zawodowy sprzedawca zobowiązał się prawnie do zapłaty tej nagrody konsumentowi;

— jeśli taka przesłanka nie jest spełniona, to takie powództwo wchodzi w zakres tego przepisu rozporządzenia nr 44/2001 tylko przy założeniu, że konsument rzeczywiście złożył zamówienie u tego zawodowego sprzedawcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 15.7.2006

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej, Wam SpA

(Sprawa C-494/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Utworzenie przedsiębiorstwa w niektórych państwach trzecich — Pożyczki o obniżonym oprocentowaniu — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi — Zakłócenie konkurencji — Wymiana z państwami trzecimi — Decyzja Komisji — Bezprawność pomocy państwa — Obowiązek uzasadnienia)

(2009/C 153/06)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Di Bucci i E. Righini, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Włoska (przedstawiciele: I.M. Braguglia, pełnomocnik i P. Gentili, avvocato dello Stato), Wam SpA (przedstawiciel: E. Giliani, avvocato)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 6 września 2006 r. w sprawach połączonych T-304/04 i T-316/04 Włochy i Wam przeciwko Komisji, którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji 2006/177/WE z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie pomocy państwa nr C 4/2003 (ex NN 102/2002) przyznanej przez Włochy na rzecz Wam SpA (Dz.U. L 63, str. 11)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania w obu instancjach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 27.1.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. — CAS Succhi di Frutta SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-497/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Procedura przetargowa — Płatność w naturze — Płatność na rzecz uczestników przetargu w owocach innych niż wskazane w ogłoszeniu o przetargu — Związek przyczynowy)

(2009/C 153/07)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: CAS Succhi di Frutta SpA (pełnomocnicy: F. Sciaudone, R. Sciaudone, i D. Fioretti, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Cattabriga, agent, A. Dal Ferro, avvocato)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 13 września 2006 r. w sprawie T-226/01 CAS Succhi di Frutta SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, którym Sąd oddalił skargę o naprawienie szkody decyzjami Komisji C(96)1916 z dnia 22 lipca 1996 r. i C(96)2208 z dnia 6 września 1996 r. przyjętymi w ramach rozporządzenia Komisji (WE) nr 228/96 z dnia 7 lutego 1996 r. w zakresie dostaw soku owocowego i konfitur przeznaczonych dla ludności Armenii i Azerbejdżanu (Dz.U. L 30, s. 18)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) CAS Succhi di Frutta SpA pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 24.2.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-518/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych — Artykuły 43 WE i 49 WE — Dyrektywa 92/49/EWG — Ustawodawstwo krajowe nakładające na zakłady ubezpieczeń obowiązek ubezpieczenia — Ograniczenie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług — Ochrona społeczna poszkodowanych w wypadkach drogowych — Proporcjonalność — Swoboda ustalania taryf składek przez zakłady ubezpieczeń — Zasada sprawowania nadzoru przez rodzime państwo członkowskie)

(2009/C 153/08)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciel: M. Fiorilli, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: J. Himmanen, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 49 WE — Naruszenie art. 6, 9, 29 i 39 dyrektywy Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającej dyrektywę 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie

ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, s. 1) — Obliczanie składek z tytułu ubezpieczenia — Obowiązki zakładów ubezpieczeń mających siedzibę w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich, Republika Włoska i Republika Finlandii pokrywają własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-531/06) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 43WE i 56 WE — Zdrowie publiczne — Apteki — Przepisy zastrzegające prawo do prowadzenia apteki wyłącznie dla farmaceutów — Względy uzasadniające — Pewne i należytej jakości zaopatrzenie ludności w produkty lecznicze — Niezależność zawodowa farmaceutów — Przedsiębiorstwa zajmujące się dystrybucją produktów leczniczych — Apteki gminne)

(2009/C 153/09)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i H. Krämer, G. Giacomini i E. Boglione, avvocati)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I.M. Braguglia, pełnomocnik, G. Fiengo, avvocato dello Stato)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (przedstawiciel: E. Skandalou, pełnomocnik), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: J. Rodríguez Cárcano i F. Díez Moreno, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnik), Republika Łotewska (przedstawiciele: E. Balode-Buraka i L. Ostrovska, pełnomocnicy), Republika Austrii (przedstawiciele: C. Pesendorfer i T. Kröll, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 56 WE — System własności aptek.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskiej, Republika Włoska, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Łotewska i Republika Austrii pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.02.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgesicht des Saarlandes — Niemcy) — Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Fritz Trennheuser, Deutscher Apothekerverband eV (C-171/07), Helga Neumann-Seiwert (C-172/07) przeciwko Saarland, Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales

(Sprawy połączone C-171/07 i C-172/07) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 43 WE — Zdrowie publiczne — Apteki — Przepisy zastrzegające wyłącznie na rzecz farmaceutów prawo prowadzenia apteki — Względy uzasadniające — Stałe i dobre jakościowo zaopatrzenie ludności w produkty lecznicze — Niezależność zawodowa farmaceutów)

(2009/C 153/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht des Saarlandes

Uczestnicy postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Fritz Trennheuser, Deutscher Apothekerverband eV, (C-171/07), Helga Neumann-Seiwert (C-172/07)

Strona pozwana: Saarland, Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales

W obecności: DocMorris NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgesicht des Saarlandes — Wykładnia art. 10, 43 i 48 WE — Zezwolenie na prowadzenie aptek zastrzeżone w świetle ustawodawstwa krajowego dla farmaceutów osobiście zarządzających apteką — Zezwolenie udzielone przez władze krajowe osobie prawnej na podstawie bezpośredniej skuteczności prawa wspólnotowego — Przesłanki niestosowania prawa krajowego)

Sentencja

Artykuł 43 WE i 48 WE nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które uniemożliwia osobom nieposiadającym dyplomu farmaceuty, posiadanie i prowadzenie apteki.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Republika Włoska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawy połączone C-393/07 i C-9/08) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 maja 2007 r. dotycząca weryfikacji mandatu Beniamina Donniciego — Poseł do Parlamentu Europejskiego — Weryfikacja mandatu członka Parlamentu — Nominacja posła wynikająca z ustąpienia kandydatów — Artykuły 6 i 12 aktu z 1976 r.)

(2009/C 153/11)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: I. Braguglia, R. Adam, pełnomocnicy, P. Gentili, avvocato dello Stato) (C-393/07)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Łotewska

Strona pozwana: Beniamino Donnici (przedstawiciele: M. Sanino, G.M. Roberti, I. Perego i P. Salvatore, avvocati) (C-9/08)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Włoska

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: H. Krück, N. Lorenz, L. Visaggio, pełnomocnicy, prof. E. Cannizzaro)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Achille Occhetto (przedstawiciele: P. De Caterini i F. Paola, avvocati)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji P6_TA-PROV(2007)0209 Parlamentu Europejskiego z dnia 24 maja 2007 r., doręczonej w dniu 28 maja 2007 r., dotyczącej weryfikacji mandatu Beniamina Donniciego [2007/2121(REG)] — Posłowie do Parlamentu Europejskiego — Weryfikowanie mandatów — Nominacja posła wynikająca z ustąpienia kandydatów

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego 2007/2121 (REG) z dnia 24 maja 2007 r. dotyczącej weryfikacji mandatu Beniamina Donniciego.

2) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez B. Donniciego oraz kosztami poniesionymi przez Republikę Włoską występującą w charakterze strony skarżącej.

3) Republika Włoska występująca w charakterze interwenienta, Republika Łotewska i A. Occhetto pokrywają koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 maja 2009 r. — Waterford Wedgwood plc przeciwko Assembled Investments (Proprietary) Ltd, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-398/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy WATERFORD STELLENBOSCH — Sprzeciw właściciela słownego wspólnotowego znaku towarowego WATERFORD — Odmowa rejestracji przez izbę odwoławczą)

(2009/C 153/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Waterford Wedgwood plc (przedstawiciel: J. Pagenberg, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Assembled Investments (Proprietary) Ltd (przedstawiciele: P. Hagman, asianajaja, i J. Palm, tavaramerkkiasiamies), Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 czerwca 2007 r. w sprawie T-105/05 Assembled Investments (Proprietary) przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), na mocy którego Sąd stwierdził nieważność decyzji R 240/2004-1 Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 grudnia 2004 r. uchylającej decyzję Wydziału Sprzeciwów oddalającą sprzeciw wniesiony przez właściciela słownego wspólnotowego znaku towarowego „WATERFORD” dla towarów należących do klas 3, 8, 11, 21, 24 i 34

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Waterford Wedgwood plc zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 24.11.2007

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo — Meletis Apostolides przeciwko Davidowi Charlesowi Oramsowi, Lindzie Elizabeth Orams

(Sprawa C-420/07) ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Protokół nr 10 w sprawie Cypru — Zawieszenie stosowania *acquis communautaire* na obszarach niepodlegających rzeczywistej kontroli rządu cypryjskiego — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja, uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Orzeczenie wydane przez sąd cypryjski mający siedzibę na obszarze rzeczywiście kontrolowanym przez ten rząd i dotyczące nieruchomości położonej poza tym obszarem — Artykuł 22 pkt 1, art. 34 pkt 1 i 2, art. 35 ust. 1 i art. 38 ust. 1 tego rozporządzenia)

(2009/C 153/13)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Meletis Apostolides

Strona pozwana: David Charles Orams, Linda Elizabeth Orams

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (Civil Division) — Wykładnia art. 1 ust. 1 protokołu nr 10 do traktatu akcesyjnego Cypru oraz art. 22, art. 34 ust. 1 i 2 i art. 35 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Zawieszenie stosowania *acquis communautaire* na obszarze niekontrolowanym przez rząd — Uznanie i wykonanie przez sąd innego państwa członkowskiego orzeczenia wydanego przez sąd cypryjski mający siedzibę na obszarze kontrolowanym przez rząd i dotyczącego nieruchomości położonej poza tym obszarem

Sentencja

1) Zawieszenie stosowania *acquis communautaire* na obszarze północnym Republiki Cypryjskiej, nad którym rząd tego państwa nie sprawuje rzeczywistej kontroli, przewidziane w art. 1 ust. 1 protokołu nr 10 w sprawie Cypru dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej nie

stoi na przeszkodzie stosowaniu rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w odniesieniu do orzeczenia wydanego przez sąd cypryjski mający siedzibę na obszarze wyspy kontrolowanego przez rząd cypryjski, ale dotyczącego nieruchomości położonej na niekontrolowanym obszarze.

- 2) Artykuł 35 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 nie zezwala, żeby sąd państwa członkowskiego odmówił uznania lub wykonania orzeczenia wydanego przez inny sąd państwa członkowskiego dotyczącego nieruchomości położonej na obszarze tego drugiego państwa, nad którym rząd tego państwa nie sprawuje kontroli.
- 3) Okoliczność, że orzeczenie wydane przez sąd państwa członkowskiego, dotyczące nieruchomości położonej na obszarze tego państwa, nad którym rząd tego państwa nie sprawuje rzeczywistej kontroli, ze względów praktycznych nie może zostać wykonane tam, gdzie nieruchomość jest położona, nie stanowi uzasadnienia dla odmowy lub wykonania tego orzeczenia na podstawie art. 34 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 ani nie oznacza braku wykonalności takiego orzeczenia w rozumieniu art. 38 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 4) Nie można odmówić uznania i wykonania orzeczenia wydanego w trybie zaocznym na podstawie art. 34 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, w przypadku gdy pozwany mógł zaskarżyć ten wyrok zaoczny i gdy wniesiony środek zaskarżenia pozwolił mu podnieść, że dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny nie został mu doręczony w czasie i w sposób umożliwiających mu przygotowanie obrony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 8.12.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo — Portugalia) — Associação Nacional de Transportadores Rodoviários de Pesados de Passageiros (Antrop), J. Espírito Santo & Irmãos Lda, Sequeiro, Lucas, Venturas & Ca Lda, Barraqueiro Transportes SA, Rodoviária de Lisboa przeciwko Conselho de Ministros, Companhia Carris de Ferro de Lisboa SA (Carris), Sociedade de Transportes Colectivos do Porto SA (STCP)

(Sprawa C-504/07) ⁽¹⁾

(Rozporządzenie (EWG) nr 1191/69 — Zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych — Przyznawanie rekompensat — Sektor miejskiego transportu pasażerskiego)

(2009/C 153/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Uczestnicy postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Associação Nacional de Transportadores Rodoviários de Pesados de Passageiros (Antrop), J. Espírito Santo & Irmãos Lda, Sequeiro, Lucas, Venturas & Ca Lda, Barraqueiro Transportes SA, Rodoviária de Lisboa

Strona pozwana: Conselho de Ministros, Companhia Carris de Ferro de Lisboa SA (Carris), Sociedade de Transportes Colectivos do Porto SA (STCP)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supremo Tribunal Administrativo — Wykładnia art. 73, 76, 87 i 88 WE oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. L 156, s. 1) — Gminna usługa publiczna przewozu pasażerów — Istnienie bądź brak obowiązku wyrównania — Pomoc mająca wyrównać deficyt związany z prowadzeniem tych przedsiębiorstw

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1893/91 z dnia 20 czerwca 1991 r., należy interpretować w ten sposób, że zezwala ono państwom członkowskim na nakładanie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych na przedsiębiorstwo publiczne odpowiedzialne za publiczny transport pasażerski w gminie oraz że w odniesieniu do obciążeń finansowych, które wynikają z tych zobowiązań, rozporządzenie przewiduje udzielenie rekompensaty obliczanej zgodnie z przepisami tego rozporządzenia.
- 2) Rozporządzenie nr 1191/69, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1893/91, stoi na przeszkodzie przyznaniu rekompensat, takich jak rekompensaty będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, jeżeli nie da się określić kwoty kosztów przypadających na działalność danych przedsiębiorstw wykonywaną w ramach wypełniania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych.
- 3) Jeżeli sąd krajowy stwierdzi niezgodność danych środków stanowiących pomoc z rozporządzeniem nr 1191/69, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1893/91, do tego sądu należy wyciągnięcie, zgodnie z prawem krajowym, wszelkich konsekwencji w odniesieniu do ważności aktów, na podstawie których dokonuje się przyznania tej pomocy.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.01.2008

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-516/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2000/60/WE — Ramy polityki wspólnotowej w dziedzinie wody — Wyznaczenie właściwych władz dla okręgów hydrograficznych)

(2009/C 153/15)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: S. Pardo Quintillán, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: B. Plaza Gruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 3 ust. 2, 7 i 8 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, str. 1)

Sentencja

- 1) Nie wyznaczając właściwych władz dla celów stosowania przepisów dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej w autonomicznych wspólnotach Galicji, Kraju Basków, Andaluzji, Balearów i Kanarii, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 3 ust. 2, 7 i 8 tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-530/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 91/271/EWG — Zanieczyszczenie środowiska — Oczyszczanie ścieków komunalnych — Artykuł 3 i 4)

(2009/C 153/16)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i M.J. Lois, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do art. 3 i 4 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135, s. 40)

Sentencja

1) Nie wyposażając zgodnie z art. 3 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych gmin Bacia do Rio Uima (Fiães S. Jorge), Costa de Aveiro, Covilhã, Espinho/Feira, Ponta Delgada, Póvoa de Varzim/Vila do Conde oraz Santa Cita w systemy kanalizacji i nie poddając powtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu zgodnie z art. 4 ścieków gmin Alverca, Bacia do Rio Uima (Fiães S. Jorge), Carvoeiro, Costa de Aveiro, Costa Oeste, Covilhã, Lissabon, Matosinhos, Milfontes, Nazaré/Famalicão, Ponta Delgada, Póvoa de Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Franca de Xira oraz Vila Real de Santo António, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 3 i 4 tej dyrektywy.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Fachverband der Buch und Medienwirtschaft przeciwko LIBRO Handelsgesellschaft mbH

(Sprawa C-531/07) (¹)

(Swobodny przepływ towarów — Uregulowanie krajowe dotyczące cen regulowanych wwożonych książek — Środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym w przywozie — Uzasadnienie)

(2009/C 153/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof — Austria

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fachverband der Buch — und Medienwirtschaft

Strona pozwana: LIBRO Handelsgesellschaft mbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof (Austria) — Wykładnia art. 3 ust. 1, art. 10, 28, 30, 81 i 151 traktatu WE — Uregulowanie krajowe

zobowiązujące importerów książek w języku niemieckim do ustalania ceny sprzedaży detalicznej po cenie nie niższej niż w kraju pochodzenia

Sentencja

1. Uregulowanie krajowe, takie jak sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, które zakazuje importerom książek w języku niemieckim ustalania cen niższych od cen sprzedaży detalicznej ustalonych lub zalecanych przez wydawcę dla kraju wydania, stanowi „środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym w przywozie” w rozumieniu art. 28 WE.

2. Uregulowanie krajowe zakazujące importerom książek w języku niemieckim ustalania cen niższych niż cena detaliczna ustalona lub zalecana przez wydawcę dla kraju wydania nie może być uzasadniane ani na podstawie art. 30 WE i 151 WE, ani nadrzędnymi względami interesu ogólnego.

(¹) Dz.U. C 37 z 09.02.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia – Włochy) – Assitur Srl przeciwko Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

(Sprawa C-538/07) (¹)

(Dyrektywa 92/50/EWG — Artykuł 29 akapit pierwszy — Zamówienia publiczne na usługi — Uregulowanie krajowe wykluczające z udziału w tej samej procedurze udzielania zamówień publicznych, na zasadach konkurencji, spółki, które znajdują się względem siebie w stosunku dominacji lub z których jedna wywiera znaczny wpływ na pozostałe)

(2009/C 153/18)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Assitur Srl

Strona pozwana: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

Przy udziale: SDA Express Courier SpA, Poste Italiane SpA

Przedmiot

Wykładnia art. 29 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. 1992 L 209, str. 1) - Krajowe ustawodawstwo wykluczające przedsiębiorstwa, które są powiązane lub kontrolowane, z indywidualnego

udziału w postępowaniach w zakresie zamówień publicznych na dostawę usług

Sentencja

- 1) Artykuł 29 akapit pierwszy dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przewidziało, poza podstawami wykluczenia wymienionymi w tym przepisie, inne podstawy wykluczenia służące zapewnieniu poszanowania zasad równego traktowania i przejrzystości, pod warunkiem że takie środki nie wykraczają poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu.
- 2) Prawo wspólnotowe sprzeciwia się ustanowieniu przepisu prawa krajowego, który służąc uzasadnionym celom w postaci równego traktowania oferentów i przejrzystości w ramach procedur udzielania zamówień publicznych, wprowadza całkowity zakaz równoczesnego i konkurencyjnego udziału w tym samym postępowaniu przetargowym przedsiębiorstw, między którymi istnieje stosunek dominacji lub które są ze sobą powiązane, bez pozostawienia im możliwości wykazania, że taki stosunek nie miał wpływu na ich zachowanie w ramach tego postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — College van burgemeester en wethouders van Rotterdam przeciwko M.E.E. Rijkeboerowi

(Sprawa C-553/07) (¹)

(Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych — Dyrektywa 95/46/WE — Ochrona życia prywatnego — Usunięcie danych — Prawo dostępu do danych i informacji dotyczących odbiorców danych — Okres wykonywania prawa dostępu)

(2009/C 153/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: College van burgemeester en wethouders van Rotterdam

Strona pozwana: M.E.E. Rijkeboer

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State (Niderlandy) — Wykładnia art. 6 ust. 1 lit. e) i art. 12 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób

fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, str. 31) — Uregulowanie krajowe przewidujące ograniczenie prawa dostępu do danych osobowych do danych z roku poprzedzającego złożenie wniosku o ich udostępnienie — Zasada proporcjonalności

Sentencja

- 1) Artykuł 12 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych nakłada na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia prawa dostępu do informacji o odbiorcach lub kategorii odbiorców dotyczących jej danych osobowych oraz treści przekazanych danych nie tylko w odniesieniu do teraźniejszości, lecz również w odniesieniu do przeszłości. Do państw członkowskich należy określenie okresu przechowywania tej informacji oraz odpowiedniego dostępu do tej informacji, który stanowiłby rezultat właściwego wyważenia między, z jednej strony, interesem osoby, której dane dotyczą, w ochronie jej życia prywatnego, w szczególności za pośrednictwem prawa interwencji oraz prawa do wniesienia środka prawnego, przewidzianych przez dyrektywę 95/46, a z drugiej strony — obciążeniem, jakie obowiązek przechowywania tej informacji reprezentuje dla administratora danych.
- 2) Uregulowanie ograniczające przechowywanie informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców danych podstawowych oraz treści przekazanych danych do okresu jednego roku i ograniczające odpowiednio dostęp do tej informacji, podczas gdy dane podstawowe są przechowywane znacznie dłużej, nie stanowi rezultatu właściwego wyważenia interesów i obowiązków występujących w sprawie, chyba żeby zostało wykazane, że dłuższe przechowywanie tej informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie dla administratora danych. Do sądu krajowego należy dokonanie niezbędnych weryfikacji.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — BIOS Naturprodukte GmbH przeciwko Saarland

(Sprawa C-27/08) (¹)

(Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuł 1 pkt 2 lit. b) — Pojęcie produktu leczniczego wedle funkcji — Dawkowanie produktu — Normalne warunki stosowania — Ryzyko dla zdrowia — Zdolność odzyskania, poprawy lub zmiany funkcji fizjologicznych u ludzi)

(2009/C 153/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: BIOS Naturprodukte GmbH

Strona pozwana: Saarland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 1 pkt. 2 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67) w brzmieniu nadanym dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. zmieniającą dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 136, s. 34) — Pojęcie produktu leczniczego — Produkt zawierający substancję, mającą skutek terapeutyczny w wyższych dawkach, mogący jednak zagrażać zdrowiu w mniejszych dawkach, takich jakie są zalecane przez producenta — Wyciąg z kadzidłowa.

Sentencja

Artykuł 1 pkt 2 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że produkt, w skład którego wchodzi substancja mająca przy użyciu w określonej dawce skutki fizjologiczne, nie stanowi produktu leczniczego wedle funkcji, gdy mając na uwadze dawkę substancji czynnych w normalnych warunkach stosowania, przedstawia on ryzyko dla zdrowia, jednak nie jest w stanie doprowadzić do odzyskania, poprawy lub zmiany funkcji fizjologicznych u ludzi.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.04.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Padova — Włochy) — Azienda Agricola Disarò Antonio przeciwko Cooperativa Milka 2000 Soc. coop. arl

(Sprawa C-34/08) (¹)

(Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Kwoty mleczne — Opłata wyrównawcza — Ważność rozporządzenia (WE) nr 1788/2003 — Cele wspólnej polityki rolnej — Zasady niedyskryminacji i proporcjonalności — Określenie krajowych ilości referencyjnych — Kryteria — Zasadność kryterium niedoboru produkcji krajowej)

(2009/C 153/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Padova

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Azienda Agricola Disarò Antonio

Strona pozwana: Cooperativa Milka 2000 Soc. coop. arl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Padova — Wykładnia i ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 270, s. 123) — Rozporządzenie nie uwzględniające okresowego dostosowania w stosunku do każdego państwa ilości referencyjnych wyłączonych od opłaty dodatkowej i stosujące opłatę dodatkową w sposób identyczny do producentów z nadwyżką jak i z niedoborem produkcji — Niezgodność z art. 5, art. 32, art. 33 i art. 34 WE

Sentencja

- 1) Fakt, że rozporządzenie Rady (WE) nr 1788/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych, nie uwzględnia w ramach określania krajowych ilości referencyjnych niedoboru produkcji w danym państwie członkowskim, nie ma wpływu na zgodność tego rozporządzenia z celami przewidzianymi w szczególności w art. 33 ust. 1 lit. a), b) WE.
- 2) Analiza rozporządzenia nr 1788/2003 pod kątem jego zgodności z zasadą niedyskryminacji nie wykazała żadnego czynnika, który mógłby wpływać na ważność tego rozporządzenia.
- 3) Analiza rozporządzenia nr 1788/2003 pod kątem jego zgodności z zasadą proporcjonalności nie wykazała istnienia żadnego czynnika, który mógłby wpływać na ważność tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — The Queen, Christopher Mellor przeciwko Secretary of State for Communities and Local Government

(Sprawa C-75/08) (¹)

(Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Obowiązek upublicznienia uzasadnienia decyzji o niepoddawaniu przedsięwzięcia ocenie)

(2009/C 153/22)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christopher Mellor, The Queen

Strona pozwana: Secretary of State for Communities and Local Government

Przedmiot

Wykładnia art. 4 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40) — Obowiązek upublicznienia uzasadnienia decyzji o niepoddawaniu ocenie przedsięwzięcia należącego do klas przedsięwzięć wymienionych w załączniku II do dyrektywy

Sentencja

- 1) Artykuł 4 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on, by decyzja wskazująca na brak konieczności poddania ocenie oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia ujętego w załączniku II do wspomnianej dyrektywy sama zawierała powody, dla których właściwe władze postanowiły o braku konieczności tej oceny. Jednakże w razie żądania zainteresowanej osoby właściwe władze administracyjne mają obowiązek przekazać jej uzasadnienie podjęcia takiej decyzji lub właściwe informacje i dokumenty w odpowiedzi na zgłoszone żądanie.
- 2) W razie gdy decyzja państwa członkowskiego o niepoddawaniu ocenie oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia ujętego w załączniku II do dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, zgodnie z art. 5–10 wspomnianej dyrektywy wskazuje powody stanowiące jej podstawę, uzasadnienie wymienionej decyzji jest wystarczające, jeżeli powody, które podaje, wraz z danymi, o których zainteresowani już powzięli wiadomość, i ewentualnie wraz z uzupełnieniem o dodatkowe niezbędne informacje, które właściwe władze administracyjne są zobowiązane im przedstawić na ich żądanie, umożliwiają im dokonanie oceny zasadności zaskarżenia tej decyzji.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság — Republika Węgierska) — Lidl Magyarország Kereskedelmi Bt. przeciwko Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa

(Sprawa C-132/08) (¹)

(Swobodny przepływ towarów — Urządzenia radiowe i końcowe urządzenia telekomunikacyjne — Wzajemne uznawanie zgodności — Nieuznanie deklaracji zgodności wystawionej przez producenta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim)

(2009/C 153/23)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lidl Magyarország Kereskedelmi Bt.

Strona pozwana: Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Fővárosi Bíróság — Wykładnia art. 30 WE, art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.U. L 91, s. 10) oraz art. 2 lit. e) i f), art. 6 ust. 1 i art. 8 ust. 2 dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11, s. 4) — Przepisy krajowe zobowiązujące importera urządzeń elektromagnetycznych wykorzystujących pasma częstotliwości, których użytkowanie nie jest zharmonizowane na całym terytorium Wspólnoty, i opatrzonych oznakowaniem CE do wystawienia deklaracji zgodności zgodnie z przepisami prawa krajowego, chociaż do tych urządzeń dołączono deklarację zgodności wystawioną przez producenta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Państwa członkowskie nie mogą, na mocy dyrektywy nr 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności, wymagać od osoby wprowadzającej do obrotu urządzenia radiowe, by dostarczyła deklarację zgodności, jeżeli producent tych urządzeń, mający siedzibę w innym państwie członkowskim, opatrzył je oznakowaniem CE i wystawił dla tego wyrobu deklarację zgodności.
- 2) Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów nie ma zastosowania w zakresie, w jakim sprawa dotyczy oceny pytań odnoszących się do obowiązku dostarczenia przez daną osobę deklaracji zgodności urządzeń radiowych. W odniesieniu do kwestii uprawnień państw członkowskich do nakładania, na podstawie dyrektywy 2001/95, przy sprzedaży urządzeń radiowych innych obowiązków niż obowiązek przedstawienia deklaracji zgodności sprzedającego produkt można uznać za producenta wyłącznie w okolicznościach określonych w samej dyrektywie w art. 2 lit. e), a za dystrybutora — wyłącznie w okolicznościach określonych w art. 2 lit. f). Na producenta i dystrybutora nałożyć można jedynie obowiązki określone w odniesieniu do każdego z nich w dyrektywie 2001/95.
- 3) W przypadku gdy dana materia jest przedmiotem harmonizacji na szczeblu wspólnotowym, wszelkie środki krajowe regulujące tę materię podlegają ocenie na podstawie przepisów środka harmonizującego, a nie przepisów art. 28 WE i 30 WE. W materii objętej zakresem dyrektywy 1999/5/WE państwa członkowskie muszą w pełni stosować się do jej przepisów i nie mogą utrzymywać w mocy sprzecznych z nią przepisów krajowych. Gdy państwo członkowskie uważa, że stosowanie określonej zharmonizowanej normy nie

zapewnia zgodności z zasadniczymi wymaganiami określonymi w dyrektywie 1999/5, które dana norma ma obejmować, to państwo członkowskie musi przestrzegać procedury określonej w art. 5 tej dyrektywy. Państwo członkowskie może natomiast podnieść na uzasadnienie ograniczenia względy niezwiązane z obszarem zharmonizowanym przez dyrektywę 1999/5. W takim przypadku może ono powołać się wyłącznie na względy, o których mowa w art. 30 WE, lub na nadrzędne wymogi interesu ogólnego.

(¹) Dz.U. C 183 z 19.7.2008

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlandy) — Siebrand BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-150/08) (¹)

(Nomenklatura Scalona — Pozycje taryfowe 2206 i 2208 — Napój fermentowany zawierający alkohol destylowany — Napój wytwarzany z owoców lub produktu naturalnego — Dodanie innej substancji — Konsekwencje — Utrata smaku, zapachu i wyglądu napoju pierwotnego)

(2009/C 153/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden Den Haag

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Siebrand BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Wykładnia pozycji 2206 i 2208 Nomenklatury Scalonej — Napój fermentowany zawierający alkohol etylowy (destylowany) — Dodanie wody i substancji powodujących utratę smaku, zapachu lub wyglądu napoju wytwarzanego z owoców lub produktu naturalnego

Sentencja

Napoje na bazie alkoholu pochodzącego z procesu fermentacji, odpowiadające początkowo pozycji 2206 Nomenklatury Scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2587/91 z dnia 26 lipca 1991 r. (Dz.U. L 259, s. 1), do których dodano pewną ilość alkoholu destylowanego, wody, syropu cukrowego, aromatów i barwników, a w przypadku niektórych z nich — bazy śmietankowej, w wyniku czego napoje te straciły smak, zapach lub też wygląd napoju wytwarzanego z

określonych owoców lub produktów naturalnych, nie są objęte zakresem pozycji 2206, lecz pozycji 2208 Nomenklatury Scalonej.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008

Wyrok trybunału (trzecia izba) z dnia 14 maja 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen — Belgia) — Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely BV przeciwko Państwu belgijskiemu

(Sprawa C-161/08) (¹)

(Swobodny przepływ towarów — Tranzyt wspólnotowy — Przewóz dokonywany z zastosowaniem karnetu TIR — Naruszenia lub nieprawidłowości — Termin powiadomienia — Termin na przedstawienie dowodu na to, gdzie naruszenie lub nieprawidłowość miały miejsce)

(2009/C 153/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely BV

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Antwerpen — Wykładnia art. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1593/91 z dnia 12 czerwca 1991 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 719/91 w sprawie stosowania we Wspólnocie karnetów TIR oraz karnetów ATA jako dokumentów tranzytu (Dz.U. L 148, s. 11), w związku z art. 11 Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR, podpisanej w Genewie w dniu 14 listopada 1975 r. — Termin powiadomienia

Sentencja

1) Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1593/91 z dnia 12 czerwca 1991 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 719/91 w sprawie stosowania we Wspólnocie karnetów TIR oraz karnetów ATA jako dokumentów tranzytu, w związku z art. 11 ust. 1 Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR podpisanej w Genewie w dniu 14 listopada 1975 r. należy interpretować w ten sposób, że niedochowanie terminu na powiadomienie o niezwolnieniu karnetu TIR jego posiadacza nie powoduje, iż właściwe organy celne tracą prawo do ściągnięcia ceł i opłat należnych w związku z międzynarodowym przewozem towarów dokonywanym z zastosowaniem tego karnetu.

2) Artykuł 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1593/91 w związku z art. 11 ust. 1 i 2 Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR podpisanej w Genewie w dniu 14 listopada 1975 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis ten określa jedynie termin na przedstawienie dowodu na prawidłowość przewozu, a nie termin na przedstawienie dowodu na to, gdzie naruszenie lub nieprawidłowość miały miejsce. Na sądzie krajowym spoczywa obowiązek określenia, zgodnie z zasadami jego prawa krajowego obowiązującymi w zakresie postępowania dowodowego, czy w konkretnym, rozpatrywanym przez niego przypadku i w świetle wszystkich okoliczności, ten ostatni dowód został przedstawiony we właściwym terminie. Jednakże sąd krajowy dokona oceny tego terminu z poszanowaniem prawa wspólnotowego, a w szczególności z uwzględnieniem okoliczności, że po pierwsze, termin ten nie powinien być zbyt długi, aby umożliwić, pod względem prawnym i materialnym, ściąganie należnych kwot w innym państwie członkowskim, a po drugie, że termin ten nie może stawiać posiadacza karnetu TIR w sytuacji braku materialnej możliwości przedstawienia powyższego dowodu.

(¹) Dz.U. C 183 z 19.07.2008

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-253/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/22/WE — Ustawodawstwo socjalne odnoszące się do działalności w transporcie drogowym — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 153/26)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Yerrell i M. Teles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i F. Fraústo de Azevedo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia, w wyznaczonym terminie, przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/EWG (Dz.U. L 102, s. 35)

Sentencja

1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy

2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/EWG, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 30 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-256/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony — Brak transpozycji w przepisanych terminie)

(2009/C 153/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. O'Reilly i M. Condou-Durande, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Ossowski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieustanowienie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. 2004 L 304, s. 12).

Sentencja

1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do dostosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-266/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/81/WE — Prawo pobytu obywateli państw trzecich będących ofiarami handlu ludźmi lub przedmiotem wcześniejszych działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami — Brak pełnej transpozycji — Brak podania do wiadomości przepisów, za pomocą których dokonano transpozycji)

(2009/C 153/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande i E. Adserá Ribera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami (Dz.U. L 261, str. 19)

Sentencja

1) Nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami oraz nie podając do wiadomości Komisji Wspólnot Europejskich przepisów krajowych, które powinny przyczynić się do zapewnienia takiego dostosowania, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-313/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/58/WE — Prawo spółek — Decyzje i zalecenia podawane do publicznej wiadomości — Pisma i formularze zamówień — Sankcje — Brak transpozycji w przepisach w terminie)

(2009/C 153/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Vesco i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I. Bruni, pełnomocnik, G. Fiengo, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie w określonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 1 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 2003/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 czerwca 2003 r. zmieniającej dyrektywę Rady 68/151/EWG w zakresie wymagań dotyczących jawności w odniesieniu do niektórych typów spółek (Dz.U. 2003 L 221, s. 13)

Sentencja

1) Nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 1 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 2003/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 czerwca 2003 r. zmieniającej dyrektywę Rady 68/151/EWG w zakresie wymagań dotyczących jawności w odniesieniu do niektórych typów spółek Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 223 z 30.08.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-322/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2009/C 153/30)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande i J. Enegren, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciel: S. Johansson, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieustanowienie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. L 304, s. 12).

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-368/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/35/WE — Naprawienie szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu — Zasada „zanieczyszczający płaci”)

(2009/C 153/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i I. Dimitriou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: N. Dafniou, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu

Sentencja

- 1) Nieustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 19 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.9.2008

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-390/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Decyzja nr 280/2004/WE — Wykonanie Protokołu z Kioto — Środki krajowe mające na celu ograniczenie lub zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych — Brak przekazania wymaganych informacji)

(2009/C 153/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i J.P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schlitz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przekazania w terminie informacji wymaganych na podstawie art. 3 ust. 2 decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz.U. L 49, s. 1) w związku z art. 8–11 decyzji Komisji nr 166/2005/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającej zasady wykonania decyzji nr 280/2004

(Dz.U. L 55, s. 57) — Informacje dotyczące przewidywanych krajowych emisji gazów cieplarnianych i środków podjętych w celu ograniczenia lub zmniejszenia tych emisji

Sentencja

1) Nie przekazując informacji wymaganych na podstawie art. 3 ust. 2 decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto w związku z art. 8–11 decyzji Komisji nr 166/2005/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającej zasady wykonania decyzji nr 280/2004, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom spoczywającym na nim na mocy tych przepisów.

2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-443/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 1999/13/WE — Ograniczenie emisji lotnych związków organicznych — Brak transpozycji pojęć „małe urządzenie” i „znacznna zmiana”)

(2009/C 153/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i A. Adam, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do prawidłowej transpozycji dyrektywy Rady 1991/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach (Dz.U. L 85, s. 1) — Pojęcia „małe urządzenie” i „znacznna zmiana”

Sentencja

1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do

prawidłowej transpozycji art. 2 pkt 3 i 4 oraz art. 4 pkt 4 dyrektywy Rady 1991/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-532/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/60/WE — Pranie pieniędzy oraz finansowanie terroryzmu — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2009/C 153/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Dejmek i A.A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciel: D. O'Hagan, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309, s. 15)

Sentencja

1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 07.02.2009.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Antoine Boxus, Willy Roua przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-128/09)

(2009/C 153/35)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Antoine Boxus, Willy Roua

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”, przyznając decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają” pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”?
- 2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/35/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?
- b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r.⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

- c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

-
- (1) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).
 - (2) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).
 - (3) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).
 - (4) Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s.1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgique) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Guido Durllet, Angela Verweij, Chretien Bruninx, Hans Hoff, Michel Raeds przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-129/09)

(2009/C 153/36)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Guido Durllet, Angela Verweij, Chretien Bruninx, Hans Hoff, Michel Raeds

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia

publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”, przyznając decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają” pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”?

- 2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE ⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/35/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?
- b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. ⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?
- c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Paul Fastrez, Henriette Fastrez przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-130/09)

(2009/C 153/37)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Paul Fastrez, Henriette Fastrez.

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”, przyznając decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają” pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”?

2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE ⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/35/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

- b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. ⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?
- c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgique) w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Philippe Daras przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-131/09)

(2009/C 153/38)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (Belgique)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Philippe Daras

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”, przyznając decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają” pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”?
- 2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE ⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/35/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?
- b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. ⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

- c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca

1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

- (¹) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).
- (²) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).
- (³) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).
- (⁴) Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-132/09)

(2009/C 153/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Eggers i J.-P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając pokrycia kosztów wyposażenia i materiałów dydaktycznych dla szkół europejskich, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy porozumienia w sprawie siedziby z 1962 r. w związku z art. 10 WE;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi naruszenie porozumienia zawartego w październiku 1962 r. między Radą Najwyższą Szkół Europejskich a Królestwem Belgii, związane z jego odmową pokrycia kosztów wydatków na wyposażenie i materiały dydaktyczne dla szkół europejskich mających siedzibę na jego terytorium.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi w pierwszej kolejności, że z art. 6 akapit drugi Konwencji określającej statut szkół europejskich z dnia 21 czerwca 1994 r. (¹) wynika, że każde państwo członkowskie obowiązane jest traktować szkoły europejskie jako instytucje oświatowe podlegające jego prawu publicznemu. W konsekwencji szkoły europejskie powinny być finansowane przez belgijskie władze publiczne i korzystać z traktowania odpowiadającego traktowaniu krajowych szkół publicznych, zarówno jeżeli chodzi o pierwsze wyposażenie związane z otwarciem lub powiększeniem danej szkoły europejskiej, jak i w odniesieniu do rocznych kosztów utrzymania i funkcjonowania szkół. Przeniesienie odpowiedzialności za nauczanie w Belgii na poziom gmin nie może usprawiedliwiać odmowy ponoszenia rocznych kosztów funkcjonowania szkół europejskich przez władze belgijskie, ponieważ z utrwalonego orzecznictwa wynika, że państwo członkowskie nie może uniknąć zobowiązań, które na siebie przyjęło, delegując wykonanie tej kompetencji na publiczne jednostki podziału administracyjnego kraju.

W odpowiedzi na zarzuty władz belgijskich Komisja podnosi w drugiej kolejności, że wnioski Rady Najwyższej z posiedzenia w Karlsruhe w maju 1967 r. nie kwestionują w żaden sposób obowiązków finansowych tego państwa jako państwa siedziby.

Przed wszystkim Rada Najwyższa opracowała w Karlsruhe wytyczne dla protokołu do typowego porozumienia z państwami członkowskimi będącymi siedzibami szkół europejskich, a w każdym razie nie miała ona żadnej kompetencji, uwzględniając hierarchię norm, do zmiany porozumienia w sprawie siedziby z 1962 r.

Następnie tej „decyzji” z Karlsruhe nie można w żaden sposób interpretować jako „późniejszego porozumienia lub praktyki stron” w rozumieniu art. 31 ust. 3 lit. a) i b) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, jeżeli chodzi o interpretację porozumienia w sprawie siedziby, ze względu na brak stałych działań i deklaracji, które kwestionowałyby obowiązek finansowy przewidziany w porozumieniu w sprawie siedziby. Liczne dokumenty i płaconości dokonane przez Belgię po 1967 r. potwierdzają poza tym obowiązek pokrywania kosztów wyposażenia i materiałów dydaktycznych dla szkół europejskich.

(¹) Dz.U. L 212, s. 3

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság w dniu 8 kwietnia 2009 r. — József Uzonyi przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

(Sprawa C-133/09)

(2009/C 153/40)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: József Uzonyi.

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve.

Pytania prejudycjalne

Czy z wyrażenia „zostają przyznane na podstawie obiektywnych i niedyskryminujących kryteriów” zawartego w art. 143 b a ust. 1 rozporządzenia nr 1782/2003⁽¹⁾ w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2006 r. wynika, że jeżeli chodzi o prawo do oddzielnych płatności z tytułu cukru w związku z jednolitymi płatnościami obszarowymi, nie można ustanawiać rozróżnienia pomiędzy rolnikami w zależności o tego, czy dostarczają bezpośrednio (na własny rachunek), czy też pośrednio (za pośrednictwem przedsiębiorstw skupu) buraki cukrowe w celu ich przetworzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz. U. L 270, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 10 kwietnia 2009 r. — Association des Riverains et Habitants des Communes Proches de l'Aéroport B.S.C.A. (Brussels South Charleroi Airport) ASBL ASBL — A.R.A.Ch, Bernard Page przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-134/09)

(2009/C 153/41)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association des Riverains et Habitants des Communes Proches de l'Aéroport B.S.C.A. (Brussels South Charleroi Airport) ASBL — A.R.A.Ch, Bernard Page

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”, przyznając decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają” pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”?

2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/35/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady

wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?

b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r.⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Association des Riverains et Habitants des Communes Proches de l'Aéroport B.S.C.A. (Brussels South Charleroi Airport) ASBL — A.R.A.Ch, Léon L'Hoir, Nadine Dartois przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-135/09)

(2009/C 153/42)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association des Riverains et Habitants des Communes Proches de l'Aéroport B.S.C.A. (Brussels South Charleroi Airport) ASBL — A.R.A.Ch, Léon L'Hoir, Nadine Dartois

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”, przyznając decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają” pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”?
- 2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/35/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?
- b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i procedu-

ralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

- c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r.⁽⁴⁾, art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Palermo (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2009 r. — Todaro Nunziatina & C. snc przeciwko Assessorato del Lavoro e della Previdenza Sociale

(Sprawa C-138/09)

(2009/C 153/43)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Palermo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Todaro Nunziatina & C. snc

Strona pozwana: Assessorato del Lavoro e della Previdenza Sociale

Pytania prejudycjalne

- 1) Mając na uwadze fakt, że system pomocy (nr ref. NN 91/1/95) wprowadzony przez Regione Sicilia na mocy art. 10 ustawy regionalnej nr 27 z dnia 15 maja 1991 r. przewidywał mechanizm pomocy wypłacanej przez okres od lat dwóch do lat pięciu (dwa lata w stosunku do pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o szkolenie i pracę oraz maksymalnie trzy lata w przypadkach przekształcenia stosunku pracy zawartego na podstawie umowy szkolenie i pracę w stosunek pracy na czas nieokreślony), zatwierdzony mocą decyzji Komisji Europejskiej 95/C 343/11 z 14 listopada 1995 r., czy zamiarem Komisji Europejskiej było:
- zezwolić na tego rodzaju kumulatywna zmianę w wymiarze czasowym i finansowym pomocy (dwa plus trzy lata), czy też
 - zatwierdzić, wyłącznie in via alternativa, przyznanie pomocy w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o szkolenie i pracę (na okres dwóch lat trwania umowy) albo przyznanie pomocy w odniesieniu do pracowników zatrudnionych uprzednio na podstawie umowy o szkolenie i pracę, których umowy zostały przekształcone w umowy na czas nieokreślony (przez okres trzech lat licząc od przekształcenia formy umowy)?
- 2) Czy w kontekście stosowania pomocy państwa rok budżetowy 1997 w, wskazany w decyzji Komisji Europejskiej 95/C 343/11 z 14 listopada 1995 r. zatwierdzającej system pomocy wprowadzony na podstawie art. 10 ustawy regionalnej nr 27/1991 należy interpretować jako:
- termin dokonania początkowych wydatków na poczet pomocy przewidzianej do wypłaty w latach następnych (w zależności od różnych możliwych wykładni zatwierdzonej pomocy, przytoczonych powyżej) czy też
 - termin końcowy na dokonanie rzeczywistej wypłaty pomocy przez właściwe organy regionalne?
- 3) Czy zatem, w stosunku do pracowników zatrudnionych na podstawie umów o szkolenie i pracę na mocy art. 10 ustawy regionalnej nr 27/1991, np. w dniu 1 stycznia 1996 r., a tym samym przed końcem terminu stosowania pomocy państwa przewidzianej w decyzji 95/C 343/11 z 14 listopada 1995 r. zatwierdzającej pomoc, Regione Sicilia mogła (i powinna była) stosować omawiany system pomocy w stosunku do wszystkich zatwierdzonych lat (tj. dwa plus trzy), co oznacza, jak w przytoczonym przykładzie, że stosowanie zatwierdzonego systemu powodowało rzeczywistą wypłatę pomocy do dnia 31 grudnia 2001 r. (tj. 1996 + 5 lat = 2001)?
- 4) Komisja Europejska, stwierdzając w art. 1 decyzji nr 2003/195/WE z dnia 16 października 2002 r., że „system pomocy, który Włochy zamierzają stosować na podstawie art. 11 ust. 1 sycylijskiej ustawy regionalnej nr 16 z dnia 27 maja 1997 r. jest niezgodny ze wspólnym rynkiem. W związku z czym system ten nie może być stosowany”, miała zamiar:
- odmówić autoryzacji „nowego” systemu ustanowionego na mocy art. 1 ustawy regionalnej nr 16/1997, ponieważ uznała ten system za system „autonomiczny” stworzony w celu przedłużenia terminu stosowania pomocy wprowadzonej na podstawie art. 10 ustawy regionalnej nr 27/1991, poza termin końcowy przypa-
- dający na dzień 31 grudnia 1996 r., tak aby włączyć doń koszty zatrudnienia pracowników i przekształcenia umów dokonanych w latach 1997–1998, czy też
- przytoczona decyzja zmierzała do uniemożliwienia Regione Sicilia rzeczywistego wykorzystania zasobów finansowych w celu uniemożliwienia rzeczywistej wypłaty pomocy państwa przewidzianej w art. 10 ustawy regionalnej nr 27/1991, nawet w stosunku do pracowników zatrudnionych oraz umów przekształconych przed dniem 31 grudnia 1996 r.?
- 5) Jeżeli decyzję Komisji należy interpretować zgodnie z pierwszą hipotezą wyrażoną w pytaniu 4 czy decyzja ta jest zgodna z wykładnią art. 87 WE, proponowaną przez Komisję w podobnych przypadkach, dotyczących zwolnień od kosztów składek na zabezpieczenie społeczne, odprowadzanych od pracowników zatrudnionych na podstawie umów o szkolenie i pracę w decyzji 200/128/WE z dnia 11 maja 1999 r. (której przedmiotem były ustawy włoskie, a do której szczegółowo odwołuje się w uzasadnieniu decyzja o niezgodności z 2002 r.) i decyzja 2003/793/WE z dnia 13 maja (której przedmiotem są ustawy wydane przez Regione Sicilia);
- 6) Jeżeli natomiast decyzję Komisji należy interpretować zgodnie z drugą hipotezą wyrażoną w pytaniu 4, w jaki sposób należy dokonywać wykładni wcześniejszej decyzji zatwierdzającej środki pomocy, mając na względzie dwuznaczność pojęcia „dalsze” — tj. „dalsze w stosunku do budżetu ustalonego na mocy decyzji Komisji” czy też „dalsze w stosunku do finansowania przewidzianego przez Regione Sicilia wyłącznie do końca roku budżetowego 1996”?
- 7) Wreszcie, którą z pomocy należy zdaniem Komisji traktować jako zgodną z prawem, a którą jako niezgodną z prawem?
- 8) Na której ze stron postępowania przed sądem krajowym (przedsiębiorstwo czy administracja) spoczywa ciężar dowodu na okoliczność, że budżet określony przez Komisję nie został przekroczony?
- 9) Czy w określeniu czy został przekroczony budżet pierwotnie zatwierdzony mocą decyzji Komisji nr 95/C/343/11 z dnia 14 października 1995 r., należy brać pod uwagę odsetki ustawowe przyznane przedsiębiorstwu z tytułu zwłoki w wypłacie pomocy uznanej za zgodną z prawem i dopuszczalną?
- 10) W przypadku gdy odsetki te powodują przekroczenie budżetu jaki sposób obliczania odsetek należy zastosować?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Genova (Włochy) w dniu 17 kwietnia 2009 r. — Curatore mgr. Alberto Fontana przeciwko Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C- 140/09)

(2009/C 153/44)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Genova

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Traghetti del Mediterraneo SpA — Curatore dott. Alberto Fontana

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy krajowe w dziedzinie pomocy państwa, takie jak zawarte w ustawie nr 684/1974, w szczególności w art. 19, który przewiduje możliwość udzielenia pomocy państwa — choć wyłącznie tytułem zaliczki — w braku umów i bez wcześniejszego ustalenia precyzyjnych i ograniczających kryteriów służących uniknięciu wypłaty pomocy, która mogłaby zakłócać konkurencję, są zgodne z zasadami prawa wspólnotowego, w szczególności z art. 86 WE, 87 WE, 88 WE oraz tytułem V (poprzednio IV) traktatu i w tym zakresie czy istotne jest, że korzystający z pomocy jest zobowiązany do stosowania cen wyznaczonych przez organy administracyjne?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde (Belgia) w dniu 22 kwietnia 2009 r. — postępowanie karne przeciwko Vincentemu Willy „emu Lahousse” owi i Lavichy BVBA

(Sprawa C-142/09)

(2009/C 153/45)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde (Belgia)

Postępowanie karne przeciwko:

1. Vincentemu Willy „emu Lahousse” owi
2. Lavichy B.V.B.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni dyrektywy 2002/24/WE⁽¹⁾, a konkretnie art. 1 ust. 1 lit. d), zgodnie z którym dyrektywa nie stosuje się do pojazdów przeznaczonych do używania w zawodach sportowych, na drogach i poza nimi należy dokonywać w ten sposób, że zezwala ona państwowym członkowskim na poszerzenie jej zakresu stosowania, a zatem obowiązywania w ramach wszelkiego ruchu lądowego (czyli do używania dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych również poza drogami publicznymi i na terenie prywatnym), nie przyznając odstępstwa w zakresie pojazdów przeznaczonych do używania w zawodach sportowych, na drogach i poza nimi?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 marca 2002 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych i uchylająca dyrektywę Rady 92/61/EWG (Dz.U. L 124, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Republika Węgierska) w dniu 23 kwietnia 2009 r. — Pannon GSM Távközlési Rt. przeciwko Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsának Elnöke

(Sprawa C-143/09)

(2009/C 153/46)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pannon GSM Távközlési Rt.

Strona pozwana: Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsának Elnöke.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie prawa wspólnotowego, a w szczególności na podstawie aktu przystąpienia (Dz.U. L 2003, L 236) oraz art. 10 WE i 249 WE, dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ (zwana dalej „dyrektywą o usłudze powszechnej”), a w szczególności jej art. 13 ust. 2 i załącznik IV, znajduje zastosowanie do mechanizmów pomocy i podziału, które Węgry, jako państwo członkowskie, ustanowiły w stosunku do powszechnych usług świadczonych w roku 2003, to jest przed przystąpieniem Węgier z dniem 1 maja 2004 r., w związku z którymi jednak obowiązek finansowania, przyznania i wypłaty pomocy opiera się na decyzjach wydanych w postępowaniach administracyjnych wszczętych i zakończonych po przystąpieniu Węgier do Unii Węgier do Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy dyrektywę o usłudze powszechnej, a w szczególności jej art. 13 i załącznik IV, należy interpretować w ten sposób, że podmiot świadczący usługi powszechne ma prawo do otrzymania pomocy w wysokości równej różnicy pomiędzy ceną abonamentu a oferowanymi przez niego preferencyjnymi i normalnymi pakietami taryfowymi?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy pomoc przeznaczoną na finansowanie powszechnych usług, której wysokości nie została obliczona zgodnie z dyrektywą o usłudze powszechnej, lecz w oparciu o koszty przekraczające jej wartość netto, należy zakwalifikować za pomoc państwa zgodną ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE?
- 4) Czy zgodnie z prawidłową wykładnią postanowień dyrektywy o usłudze powszechnej dopuszczalne są przepisy przejściowe przyjęte przez państwo członkowskie w celu zarządzenia stosowania wyłącznie w odniesieniu do usług powszechnych świadczonych w roku 2003, przed przystąpieniem, przepisów, które różnią się od dyrektywy w sprawie usługi powszechnej, pomimo iż zezwalają na podjęcie decyzji dotyczących funkcjonowania mechanizmu pomocy i podziału opartego na tych przepisach, a w szczególności decyzji dotyczących wkładów i wypłaty pomocy w sposób, który w rzeczywistości jest nieograniczony w czasie?

5) Czy postanowienia dyrektywy o usłudze powszechnej dotyczące finansowania, a w szczególności jej art. 13 ust. 2 ostatnie zdanie, oraz postanowienia załącznika IV, należy interpretować w ten sposób, iż mają one bezpośredni skutek?

(¹) Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Hotel Alpenhof GesmbH przeciwko Oliverowi Hellerowi

(Sprawa C-144/09)

(2009/C 153/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hotel Alpenhof GesmbH

Strona pozwana: Oliver Heller

Pytanie prejudycjalne

1) Czy dla „kierowania” działalności w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 44/2001 (rozporządzenia Bruksela I) (¹) wystarczy, że można otworzyć stronę internetową kontrahenta?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Land Baden-Württemberg przeciwko Panagiotisowi Tsakouridisowi

(Sprawa C-145/09)

(2009/C 153/48)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Land Baden-Württemberg

Strona pozwana: Panagiotis Tsakouridis

Pytania prejudycjalne

1. Czy użyte w art. 28 ust. 3 dyrektywy 2004/38/WE (¹) z dnia 29 kwietnia 2004 r. pojęcie „nadrzędnych względów

bezpieczeństwa publicznego” należy interpretować w ten sposób, że wydalenie z terytorium mogą uzasadniać jedynie bezwzględne zagrożenia zewnętrznego i wewnętrznego bezpieczeństwa państwa członkowskiego i czy obejmuje ono jedynie istnienie państwa z jego głównymi instytucjami, ich zdolność funkcjonowania, życie ludności oraz stosunki zewnętrzne i pokojową współegzystencję narodów?

2. Na jakich warunkach po okresie dziesięcioletniego zamieszkiwania w przyjmującym państwie członkowskim można następnie utracić prawo do zwiększonej ochrony przed wydaleniem z terytorium określonej w 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE? Czy w tym kontekście stosuje się odpowiednio kryteria utraty prawa stałego pobytu określone w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2004/38/WE ?

3. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie i odpowiedniego stosowania art. 16 ust. 4 dyrektywy 2004/38/WE: czy prawo do zwiększonej ochrony przed wydaleniem z terytorium zostaje utracone wyłącznie wskutek upływu czasu, bez względu na powody decydujące o nieobecności?

4. Również w razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie i odpowiedniego stosowania art. 16 ust. 4 dyrektywy 2004/38/WE: czy przymusowy powrót do przyjmującego państwa członkowskiego w ramach postępowania karnego przed upływem okresu dwóch lat wywołuje skutek w postaci zachowania prawa do zwiększonej ochrony przed wydaleniem z terytorium, mimo że w związku z powrotem nie można przez pewien czas korzystać z podstawowych swobód?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) Dz. U. L 158 z 30.4.2004, s. 77–123 oraz sprostowania Dz.U. L 229, s. 35, Dz. U. L 197, s. 34 i Dz. U. L 204, s. 28.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Prof. Dr. Claus Scholl przeciwko Stadtwerke Aachen AG

(Sprawa C-146/09)

(2009/C 153/49)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prof. Dr. Claus Scholl

Strona pozwana: Stadtwerke Aachen AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni przepisu zawartego w art. 6 ust. 3 tiret trzecie hipoteza trzecia dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że prawo odstąpienia od umowy nie przysługuje w odniesieniu do umów zawieranych na odległość, dotyczących dostaw energii elektrycznej i gazu z sieci?

⁽¹⁾ Dz. U. L 144, s. 19.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Ronald Seunig przeciwko Maria Hölzel

(Sprawa C-147/09)

(2009/C 153/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ronald Seunig

Strona pozwana: Maria Hölzel

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem”) znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:

Czy wymieniony przepis należy rozumieć w taki sposób, że

- b) miejsce wypełnienia charakterystycznego zobowiązania należy określić na podstawie miejsca, w którym znajduje się główny punkt działalności świadczącego usługi, oceniany na podstawie nakładu czasu i znaczenia działalności;
- c) w braku możliwości określenia głównego punktu działalności skarga o wszelkie roszczenia wynikające z umowy może zostać wniesiona według wyboru skarżącego w każdym miejscu świadczenia usługi we Wspólnocie?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy

usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 11 lutego 2009 r. w sprawie T-25/07 Iride SpA i Iride Energia SpA SPM przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 27 kwietnia 2009 r. przez Iride SpA et Iride Energia SpA

(Sprawa C-150/09 P)

(2009/C 153/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Iride SpA i Iride Energia SpA (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo, M. Merola i T. Ubaldi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- uwzględnienie wniosków przedstawionych w pierwszej instancji lub tytułem subsydiarnym odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia w trybie art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości,
- zasądzenie od Komisji pokrycia kosztów postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty na jego poparcie.

W pierwszym zarzucie podnoszą one naruszenie prawa w zakresie wykładni i zastosowania art. 235 WE w zakresie braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Sąd naruszył bowiem prawo uznając, że w zakresie występowania w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 97 ust. 1 WE by spełnić wymóg uzasadnienia przewidziany w art. 253 WE wystarczy: i) zwykle stwierdzenie Komisji, że ustaliła iż sporny środek musi być uznany za pomoc państwa, ii) możliwość wykorzystania decyzji o wszczęciu postępowania i wcześniejsza i odrębna decyzja Komisji dla uzasadnienia zaskarżonego aktu

Drugi zarzut jest oparty na zniekształceniu środków zaskarżenia i naruszeniu przez Sąd prawa w zakresie oceny orzecznictwa Deggendorf dla celów niniejsze sprawy. W szczególności Sąd:

- i) zniekształcił środki zaskarżenia przedstawione w pierwszej instancji przez skarżące stwierdzając, że zniekształciły one postępowanie w zakresie kontroli pomocy państwa, bez wskazania jednakże na czym w istocie polegało to zniekształcenie,
- ii) zaniechał wskazania błędu, którego dopuściła się Komisja w ocenie znaczenia wyroku Deggendorf dla niniejszej sprawy, wobec tego że nie dokonała konkretnej i specyficznej analizy skutków zniekształcenia konkurencji i wymiany wspólnotowej spowodowanych skumulowaniem nowej pomocy i uprzedniej nie zwróconej pomocy,

- iii) zaniechał wskazania błędu, którego dopuściła się Komisja w ocenie znaczenia wyroku Deggendorf dla niniejszej sprawy, polegającego na de facto przekształceniu nie zwrócenia wcześniejszej pomocy z dodatkowego kryterium zgodności pomocy na dodatkowy i unieważniający warunek zgodności pomocy, który nie jest przewidziany traktatem,
- iv) zaniechał wskazania, że pozbawiona znaczenia i nietrafna wykładnia wyroku Deggendorf, której dokonała Komisja w niniejszej sprawie prowadzi do zmiany tego orzecznictwa w instrument represji uchybień państw członkowskich, którego nie przewidziano w traktacie ani w prawie wtórnym,
- v) zaniechał wskazania, że decydując o wszczęciu formalnego postępowania dochodowego w zakresie środka notyfikowanego przez Włochy, Komisja przypuszczała że posiadała wszystkie informacje niezbędne dla przystąpienia do badania zgodności tego środka. Komisja zaprzeczyła zatem tezie stanowiącej podstawę zaskarżonej decyzji, że władze włoskie i będąca beneficjentem spółka nie dostarczyły jej w toku postępowania notyfikacyjnego informacji wystarczających do przeprowadzenia analizy zgodności środka,
- vi) dopuścił się istotnego naruszenia prawa stwierdzając, że orzecznictwo wspólnotowe nie uznaje za niezbędne, by Komisja dokonała konkretnej i szczegółowej analizy istnienia elementów mogących wypełniać wszystkie przesłanki przewidziane w art. 87 ust. 1 WE, by móc uznać rozpatrywany środek za pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-154/09)

(2009/C 153/52)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i A. Nijenhuis,)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak prawidłowej transpozycji do prawa krajowego przepisów prawa wspólnotowego regulujących sposób wyznaczenia podmiotu lub podmiotów świadczących usługę powszechną, a w każdym bądź razie poprzez brak zabezpieczenia w praktyce stosowania tych przepisów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE. ⁽¹⁾
- obciążenie Republika Portugalska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 121 portugalskiej ustawy o łączności elektronicznej (Lei n° 5/2004 z dnia 10 lutego) utrzymuje usługę powszechną,

wylączną koncesję na świadczenie usługi powszechnej lub odpowiednich praw i zobowiązań do 2025 na rzecz koncesjonariusza powszechnych usług telekomunikacyjnych, którym jest PT Comunicações S.A.

Zdaniem Komisji, portugalska ustawa o łączności elektronicznej w dziedzinie wyznaczania przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usług powszechnych jest myląca, niespójna i sprzeczna.

W związku z tym państwo portugalskie nie wyznaczyło przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usługi powszechnej w skutecznym, obiektywnym, przejrzystym i niedyskryminującym postępowaniu, tak jak to powinno mieć miejsce na podstawie art. 8 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/22.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez SYMVOULIO TIS EPIKRATEIAS (Grecja) w dniu 8 maja 2009 r. — Ioannis Katsivardas — Nikolaos Tsitsikas O.E. spółka jawna przeciwko Ministerstwu gospodarki

(Sprawa C-160/09)

(2009/C 153/53)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

SYMVOULIO TIS EPIKRATEIAS

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ioannis Katsivardas — Nikolaos Tsitsikas O.E. spółka jawna

Strona pozwana: Ministerstwo gospodarki

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jednostka (przedsiębiorstwo zajmujące się importem bananów z Ekwadoru), która wnosi o zwrot akcyzy od konsumpcji ze względu na to, że jej pobranie nie było należne może podnosić przed sądem krajowym, że krajowy przepis podatkowy (art. 7 ustawy nr 1798/1988 ze zmianami wprowadzonymi przez art. 10 ustawy nr 1914/1990) jest niezgodny z art. 4 umowy zawartej w 1984 r. między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i państwami członkowskimi Umowy z Kartagenu, której zawarcie zostało zatwierdzone w drodze rozporządzenia Rady (EWG) nr 1591/84 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz. U. L 153 z 8.6.1984 r., s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Simvoulis tis Epikrateias (Rada Państwa) (Grecja) w dniu 18 maja 2009 r. — K. Fragkopoulos kai SIA O.E. przeciwko Nomarchiaki Aftodioikisi Korinthias

(Sprawa C-161/09)

(2009/C 153/54)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Simvoulis tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: K. Fragkopoulos kai SIA O.E.

Strona pozwana: Nomarchiaki Aftodioikisi Korinthias

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przedsiębiorstwo takie jak przedsiębiorstwo skarżącej, to jest przedsiębiorstwo przetwarzania i konfekcjonowania suszonych winogron, mające siedzibę w określonym regionie kraju, w którym prawo zakazuje wprowadzania w celu przetworzenia i konfekcjonowania różnych odmian suszonych winogron pochodzących z innych regionów państwa, i które nie może zatem dokonywać wywozu suszonych winogron pozyskanych poprzez przetworzenie owoców pochodzących z ww. odmian, może powołać się przed sądem na to, że przepisy prawne pozostają w sprzeczności z art. 29 traktatu WE?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy przepisy takie jak krajowe przepisy greckie, które dotyczą niniejszego sporu i które z po pierwsze zakazują wprowadzania, składowania i przetwarzania suszonych winogron zmierzającego do późniejszego wywozu, z różnych regionów państwa, w określonym regionie, w którym zezwala się wyłącznie na przetwarzanie winogron wyprodukowanych lokalnie, a po drugie zastrzegają możliwość przyznania chronionej nazwy pochodzenia wyłącznie winogronom, które poddano przetworzeniu i konfekcjonowaniu w określonym regionie, w którym je pozyskano, pozostają w sprzeczności z art. 29 traktatu, który zakazuje stosowania ograniczeń ilościowych i wszelkich środków o skutku równoważnym do wywozu?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na drugie pytanie, czy określona geograficznie przez prawo krajowe państwa członkowskiego, ochrona jakości produktu, któremu nie przyznano możliwości stosowania szczególnej nazwy odróżniającej jego ogólnie rozpoznawaną wyższą i wyjątkową jakość związaną z jego pochodzeniem z określonego regionu geograficznego, stanowi w rozumieniu art. 30 traktatu WE zgodny z prawem nadrzędny względ interesu ogólnego, który pozwala na derogację od art. 29 traktatu WE zakazującego stosowania ograniczeń ilościowych i wszelkich środków o skutku równoważnym do wywozu omawianych produktów?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 maja 2009 r. — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Taous Lassal

(Sprawa C-162/09)

(2009/C 153/55)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for Work and Pensions

Strona pozwana: Taous Lassal

Pytania prejudycjalne

- 1) W sytuacji, gdy obywatel Unii Europejskiej: (i) przyjechał do Zjednoczonego Królestwa we wrześniu 1999 r. jako pracownik i pozostawał w tym charakterze do lutego 2005 r., (ii) wyjechał następnie ze Zjednoczonego Królestwa i powrócił do państwa członkowskiego swojego pochodzenia na okres 10 miesięcy, (iii) następnie powrócił do Zjednoczonego Królestwa w grudniu 2005 r. i pozostawał tam nieprzerwanie do listopada 2006 r., kiedy wystąpił z wnioskiem o przyznanie świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego:

Czy art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. należy rozumieć w ten sposób, że zgodnie z wcześniejszym ustawodawstwem wspólnotowym przyznającym prawo pobytu pracownikom uprawnia on obywatela unijnego do uzyskania prawa stałego pobytu na podstawie legalnego zamieszkiwania przez nieprzerwany okres pięciu lat, który zakończył się przed dniem 30 kwietnia 2006 r. (czyli dniem, do którego państwa członkowskie zobowiązane były dokonać transpozycji dyrektywy)?

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-169/09)

(2009/C 153/56)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Schönberg i M. Karanasou Apostolopoulou)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, iż nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię oraz zmieniającej dyrektywę Rady 92/42/EWG, oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/57/WE i 2000/55/WE ⁽¹⁾ bądź w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do przetransponowania dyrektywy 2005/32/WE do prawa krajowego upłynął w dniu 10 sierpnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-170/09)

(2009/C 153/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Peere i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/60/WE upłynął w dniu 15 grudnia 2007 r. Tymczasem pozwana do dnia wniesienia niniejszej skargi nie przyjęła jeszcze wszystkich przepisów niezbędnych do transpozycji lub w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309, s. 15.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-171/09)

(2009/C 153/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Peere i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiającej środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji „osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne”, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/70/WE upłynął w dniu 15 grudnia 2007 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła ciągle wszystkich środków niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła Komisji o ich przyjęciu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 214, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 maja 2009 r. — Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs przeciwko Axa UK plc

(Sprawa C-175/09)

(2009/C 153/59)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

Strona pozwana: Axa UK plc

Pytania prejudycjalne

- 1) Jakie są cechy zwolnionej usługi, która „skutkuje przelewem środków finansowych oraz wywołuje zmiany w sytuacji prawnej i finansowej”? W szczególności:
 - a) Czy zwolnienie ma zastosowanie do usług, które w przeciwnym razie nie musiałyby być świadczone przez instytucje finansowe, które (i) dokonują obciążenia jednego rachunku, (ii) dokonują odpowiedniego uznania innego rachunku lub (iii) pośredniczą pomiędzy (i) lub (ii)?
 - b) Czy zwolnienie ma zastosowanie do usług, które nie obejmują wykonywania zadań polegających na obciążeniu jednego rachunku i odpowiadającemu uznaniu drugiego rachunku, ale które mogą — w przypadku doprowadzenia do transferu środków pieniężnych — być postrzegane jako przyczyna tego transferu?
- 2) Czy w świetle wyroku w sprawie SDC przedsiębiorca (niebędący bankiem), świadczy usługę objętą zwolnieniem zgodnie z art.13 część B lit. d) pkt 3, gdy zadania, które wykonuje na rzecz swojego klienta
 - 1) obejmują pobieranie, przetwarzanie, a następnie wypłacanie kwot pieniężnych należnych klientowi od osoby trzeciej, a w szczególności zadania polegające na:
 - a) przekazywaniu informacji bankowi osoby trzeciej wnioskującemu o dokonanie płatności z rachunku bankowego osoby trzeciej na rachunek przedsiębiorcy, na podstawie stałego zlecenia udzielonego przez tę osobę trzecią bankowi (zgodnie z systemem „Direct Debit”), a następnie, jeśli bank zrealizuje taką płatność,
 - b) wydaniu bankowi polecenia przelewu środków pieniężnych z jego rachunku na rachunek bankowy klienta
 - ale 2) nie obejmują zadań a) obciążenia jednego rachunku bankowego b) odpowiadającego mu uznania drugiego rachunku bankowego lub c) pośrednictwa pomiędzy a) i b)?
- 3) Czy odpowiedź na pytanie drugie (powyżej) ulegnie zmianie, jeśli usługa opisana w tym pytaniu jest świadczona poprzez przekazywanie informacji do systemu elektronicznego, który następnie automatycznie łączy się z odpowiednim bankiem, nawet jeśli przekazanie informacji nie zawsze musi skutkować realizacją przelewu (np. z uwagi na to, że osoba trzecia odwołała autoryzację udzieloną bankowi lub nie posiada wystarczającej ilości środków na swoim rachunku)?

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 maja 2009 r. —
Wieland-Werke przeciwko Komisji

(Sprawa T-116/04) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek miedzianych rur przemysłowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Zasada legalności kar — Rozmiar właściwego rynku — Odstraszający skutek — Czas trwania naruszenia — Współpraca)

(2009/C 153/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wieland-Werke AG (Ulm, Niemcy) (przedstawiciele: R. Bechtold i U. Soltész, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo É. Gippini Fournier i H. Gading, następnie É. Gippini Fournier, O. Weber i K. Mojzesowicz, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą na mocy art. 2 lit. a) decyzji Komisji C (2003) 4820 wersja ostateczna z dnia 16 grudnia 2003 r. w przedmiocie procedury stosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-1/38.240 — Rury przemysłowe).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Wieland-Werke AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 30.4.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 maja 2009 r. —
Outokumpu i Luvata przeciwko Komisji

(Sprawa T-122/04) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek miedzianych rur przemysłowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalanie cen i podział rynku — Grzywny — Rozmiar właściwego rynku — Okoliczności obciążające — Powrót do naruszenia)

(2009/C 153/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Outokumpu Oyj (Espoo, Finlandia); i Luvata Oy, dawniej Outokumpu Copper Products Oy (Espoo) (przedstawiciele: J. Ratliff, barrister, F. Distefano i J. Luostarinen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: É. Gippini Fournier, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Z jednej strony skarga o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące na mocy art. 2 lit. b) decyzji Komisji C (2003) 4820 wersja ostateczna z dnia 16 grudnia 2003 r. w przedmiocie procedury stosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-1/38.240 — Rury przemysłowe), a z drugiej strony żądanie wzajemne Komisji podwyższenia kwoty wspomnianej grzywny.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Outokumpu Oyj i Luvata Oy zostają obciążane kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 30.4.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 maja 2009 r. —
KME Germany i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-127/04) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek miedzianych rur przemysłowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Ustalenie cen i podział rynku — Grzywny — Rzeczywisty wpływ na rynek — Rozmiar właściwego rynku — Czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca)

(2009/C 153/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KME Germany AG, dawniej KM Europa Metal AG (Osnabruck, Niemcy), KME France SAS, dawniej Tréfimétaux SA (Courbevoie, Francja) i KME Italy SpA, dawniej Europa Metalli SpA (Florencja, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, A. Winckler, G.C. Rizza, T. Graf i M. Piergiovanni, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, pełnomocnik, wspierany przez adwokata C. Thomasa)

Przedmiot sprawy

Z jednej strony skarga o uchylenie lub obniżenie grzywien nałożonych na skarżące na mocy art. 2 lit. c), d) i e) decyzji Komisji C (2003) 4820 wersja ostateczna z dnia 16 grudnia 2003 r. w przedmiocie procedury stosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-1/38.240 — Rury przemysłowe), a z drugiej strony żądanie wzajemne Komisji podwyższenia kwoty wspomnianych grzywien

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) KME Germany AG, KME France SAS i KME Italy SpA zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 29.5.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 maja 2009 r. —
NVV i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-151/05) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Koncentracje — Rynki zakupu trzody chlewnej i macior przeznaczonych na ubój — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Określenie właściwego rynku geograficznego — Obowiązek staranności — Obowiązek uzasadnienia)

(2009/C 153/63)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV) (Lunteren, Niderlandy), Marius Schep (Lopik, Niderlandy) oraz Nederlandse Bond Van Handelaren in Vee (NBHV) (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo J. Kneppelhout i M. van der Kaden, a następnie J. Kneppelhout, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo A. Whelan i S. Noë, a następnie A. Bouquet i S. Noë, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Sovion NV (Best, Niderlandy) (przedstawiciele: J. de Pree i W. Geursen, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2004 r. uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem EOG (sprawa COMP/M.3605).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV), Marius Schep i Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV) ponoszą swe własne koszty, a także zostają obciążeni kosztami poniesionymi przez Komisję i Sovion NV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 9.7.2005

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 maja 2009 r. —
NHL Enterprises przeciwko OHIM — Glory & Pompea
(LA KINGS)

(Sprawa T-414/05) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie
sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku
towarowego LA KINGS — Wcześniejszy graficzny krajowy
znak towarowy KING — Względna podstawa odmowy rejestracji
— Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd —
Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 153/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NHL Enterprises BV (Rijswijk, Niemcy)
(przedstawiciele: początkowo G. Llewelyn, solicitor, adwokat
V. Barresi, następnie M. Collins, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: J.
Novais Gonçalves i D. Botis, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Glory & Pompea, SA (Mataró, Hiszpania)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 lipca 2005 r. (sprawa R 371/2003-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Glory & Pompea, SA a NHL Enterprises BV.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 6 lipca 2005 r. (sprawa R 371/2003-4).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez NHL Enterprises BV.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2009 r. —
Fiorucci przeciwko OHIM — Edwin (ELIO FIORUCCI)

(Sprawa T-165/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie
unieważnienia i stwierdzenia wygaśnięcia — Słowny wspólnotowy znak towarowy ELIO FIORUCCI — Rejestracja nazwiska osoby powszechnie znanej jako znaku towarowego — Artykuł 52 ust. 2 lit. a) i art. 50 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 153/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Elio Fiorucci (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Vanzetti, G. Sironi i F. Rossi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i L. Rampini, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Edwin Co. Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci D. Rigatti, M. Bertani, S. Vereia, K. Muraro i M. Balestrieri)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 kwietnia 2006 r. (sprawa R 238/2005-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia i stwierdzenia wygaśnięcia między Eliem Fioruccim a Edwin Co. Ltd.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 6 kwietnia 2006 r. (sprawa R 238/2005-1) w części dotyczącej błędu w wykładni art. 8 ust. 3 Codice della Proprietà Industriale (włoskiego kodeksu własności przemysłowej).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) OHIM pokrywa własne koszty oraz dwie trzecie kosztów poniesionych przez Elia Fiorucciego.
- 4) Edwin Co. Ltd pokrywa własne koszty oraz jedną trzecią kosztów poniesionych przez Elia Fiorucciego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 36 z 11.2.2006

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 12.8.2006

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 maja 2009 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (CYBERCREDIT, CYBERGESTION, CYBERGUICHET, CYBERBOURSE i CYBERHOME)

(Sprawy połączone T-211/06, T-213/06, T-245/06, T-155/07 i T-178/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenia słownych wspólnotowych znaków towarowych CYBERCREDIT, CYBERGESTION, CYBERGUICHET, CYBERBOURSE i CYBERHOME — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94)

(2009/C 153/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Européenne de traitement de l'information (Euro-Information) (Strasburg, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Greffe, J. Schouman, A. Jacquet i L. Paudrat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skargi na decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 maja 2006 r. (sprawa R 0068/2006-1), 12 czerwca 2006 r. (sprawa R 0066/2006-1), 5 lipca 2006 r. (sprawa R 0067/2006-1), 28 lutego 2007 r. (sprawa R 1046/2006-1) i 15 marca 2007 r. (sprawa R 0067/2006-1), dotyczące rejestracji oznaczeń CYBERGESTION (sprawa T-213/06), CYBERCREDIT (sprawa T-211/06), CYBERGUICHET (sprawa T-245/06), CYBERBOURSE (sprawa T-155/07) i CYBERHOME (sprawa T-178/07) jako wspólnotowych znaków towarowych.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Européenne de traitement de l'information (Euro-Information) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 maja 2009 r. — Omnicare przeciwko OHIM — Astellas Pharma (OMNICARE)

(Sprawa T-277/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego OMNICARE — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy OMNICARE — Oddalenie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego)

(2009/C 153/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Omnicare, Inc. (Covington, Kentucky, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo M. Edenborough, barrister, i O. Patterson, solicitor, następnie M. Edenborough)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo S. Laitinen, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Astellas Pharma GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Franke)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 lipca 2006 r. (sprawa R 446/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Yamanouchi Pharma GmbH a Omnicare, Inc i oddalającą wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego złożony przez Omnicare, Inc.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 24 lipca 2006 r. (sprawa R 446/2006-2).
- 2) OHIM pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Omnicare, Inc.
- 3) Astellas Pharma GmbH ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 2.12.2006

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 maja 2009 r. —
VIP Car Solutions SARL przeciwko Parlamentowi**

(Sprawa T-89/07) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie w sprawie udzielenia zamówienia publicznego — Przewóz członków Parlamentu Europejskiego samochodami i mikrobusami z szoferem w trakcie trwania sesji w Strasburgu — Odrzucenie oferty oferenta — Obowiązek uzasadnienia — Odmowa udostępnienia ceny zaoferowanej przez wybranego oferenta — Skarga o odszkodowanie)

(2009/C 153/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VIP Car Solutions SARL (Hoenheim, Francja)
(przedstawiciele: adwokaci G. Welzer i S. Leuvrey)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Peter-
sheim i M. Ecker, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu w przedmiocie odrzucenia oferty złożonej przez skarżącą w przetargu dotyczącym przewozu członków Parlamentu Europejskiego samochodami i mikrobusami z szoferem w trakcie trwania sesji w Strasburgu (nr PE/2006/06/UTD/1), a po drugie, żądanie odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego w sprawie odmowy przyznania spółce VIP Car Solutions SARL zamówienia będącego przedmiotem przetargu PE/2006/06/UTD/1.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 z 29.5.2007.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 maja 2009 r. —
Klein Trademark Trust przeciwko OHIM — Zafra
Marroquinos (CK CREACIONES KENNYA)**

(Sprawa T-185/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CK CREACIONES KENNYA — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy CK Calvin Klein i wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe CK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 153/69)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Calvin Klein Trademark Trust (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: T. Andrade Boué, I. Lehmann Novo i A. Hernández Lehmann, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: O. Mondéjar Fortuno, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Zafra Marroquinos, SL (Caravaca de la Cruz, Hiszpania) (przedstawiciel: J. Martín Álvarez, adwokat)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 marca 2007 r. (sprawa R 314/2006-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Calvin Klein Trademark Trust a Zafra Marroquinos, SL

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Calvin Klein Trademark Trust zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 170 z 21.7.2007

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 maja 2009 r. —
CFCMCEE przeciwko OHIM (P@YWEB CARD i PAYWEB
CARD)**

(Sprawy połączone T-405/07 i T-406/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownych wspólnotowych znaków towarowych P@YWEB/email CARD i PAYWEB CARD — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Częściowy brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 153/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) (Strasburg, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Greffe, J. Schouman i L. Paudrat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skargi odpowiednio na decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 lipca 2007 r. (sprawa R 119/2007-1) i z dnia 12 września 2007 r. (sprawa R 120/2007-1) dotyczące zgłoszenia oznaczeń słownych P@YWEB CARD i PAYWEB CARD jako wspólnotowych znaków towarowych.

Sentencja wyroku

1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 10 lipca 2007 r. (sprawa R 119/2007-1) oraz z dnia 12 września 2007 r. (sprawa R 120/2007-1) w części dotyczącej odmowy rejestracji jako wspólnotowych znaków towarowych oznaczeń słownych P@YWEB CARD i PAYWEB CARD dla urządzeń i przyrządów fotograficznych, kinematograficznych, sygnalizacyjnych, kontrolnych, urządzeń do nagrywania, transmisji lub reprodukcji dźwięku lub obrazu; dysków do rejestracji dźwięku, notesów elektronicznych, dystrybutorów automatycznych, taśm wideo, automatów biletowych, wydających wyciągi bankowe, kamer (aparatów kinematograficznych), kamer wideo, kaset wideo, CD-ROM-ów, czytników kodów kreskowych, dysków kompaktowych (audio-wideo), dysków kompaktowych optycznych, wykrywaczy fałszywych monet, dyskietek, magnetycznych nośników danych, optycznych nośników danych, monitorów ekranowych, urządzeń do przetwarzania informacji, urządzeń do komunikacji wewnętrznej, interfejsów komputerowych (informatyka), czytników (sprzęt przetwarzania danych), oprogramowania komputerowego (nagranego), monitorów (programy komputerowe), komputerów, komputerowych urządzeń peryferyjnych, programów komputerowych nagranych, programów sterujących komputerowych (nagranych), sprzętu radiotelefonicznego, odbiorników (audio- i wideo), urządzeń telefonicznych, urządzeń telewizyjnych, urządzeń do rejestrowania przebiegu zjawisk czasowych, nadajników (telekomunikacja), procesorów (centralne

jednostki przetwarzania), należących do klasy 9, a także dla usług określonych jako agencje informacyjne (aktualności) w szczególności w sektorze bankowym, łączność radiowa, łączność telefoniczna, nadawanie telegramów, przekaz telegraficzny, rozpowszechnianie programów telewizyjnych, transmisja programów radiowych, transmisja programów telewizyjnych, wypożyczanie urządzeń telekomunikacyjnych, wypożyczanie urządzeń do przesyłania informacji, wypożyczanie telefonów, łączność za pomocą telefonii komórkowej, usługi telefoniczne, należących do klasy 38 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) i OHIM poniosą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 maja 2009 r. —
Jurado Hermanos przeciwko OHIM (JURADO)**

(Sprawa T-410/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Słowny wspólnotowy znak towarowy JURADO — Niezłożenie wniosku o przedłużenie prawa z rejestracji przez właściciela znaku towarowego — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego złożony przez wyłącznego licencjobiorcę)

(2009/C 153/71)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Jurado Hermanos, SL (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Martín Álvarez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciele: O. Montalto i P. López Fernández de Corres, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 września 2007 r. (sprawa R 866/2007-2) dotyczącą złożonego przez skarżącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Jurado Hermanos, SL zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 maja 2009 r. — Aurelia Finance przeciwko OHIM (AURELIA)

(Sprawa T-136/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Słowny wspólnotowy znak towarowy AURELIA — Brak uiszczenia opłaty za przedłużenie prawa z rejestracji — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego)

(2009/C 153/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aurelia Finance SA (Genewa, Szwajcaria) (przedstawiciel: M. Elmslie, solicitor, i N. Saunders, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: D. Botis, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 stycznia 2008 r. (sprawa R 1214/2007-1) dotyczącą złożonego przez skarżącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Aurelia finance SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 24.5.2008

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 maja 2009 r. — Schuhpark Fascies przeciwko OHIM — Leder & Schuh (jello SCHUHPARK)

(Sprawa T-183/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słowno — graficznego wspólnotowego znaku towarowego jello SCHUHPARK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Dowód używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 153/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schuhpark Fascies GmbH (Warendorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Peter i J. Braune)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Leder & Schuh AG (Graz, Austria) (przedstawiciele: adwokaci W. Kellenter i A. Schlaffge)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 marca 2008 r. (sprawa R 1560/2006-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Schuhpark Fascies GmbH a Leder & Schuh AG.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Schuhpark Fascies GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 5.7.2008

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2009 r. — HALTE przeciwko Komisji

(Sprawa T-58/06) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Skarga do Komisji — Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska przez Komisję kładące kres bezczynności — Umorzenie postępowania)

(2009/C 153/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Honorable Association de Logisticiens et de Transporteurs Européens (HALTE) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciel: J.-L. Lesquins, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Giolito i E. Righini, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie, zgodnie z art. 232 WE, że Komisja, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE i nie przyjmując środków zabezpieczających w odniesieniu do pomocy przyznanej podobno przy sprzedaży Sernam SA, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy prawa wspólnotowego.

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Honorable Association de Logisticiens et de Transporteurs Européens (HALTE) oraz Komisja ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 22.4.2006

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 kwietnia 2009 r. — Tailor przeciwko OHIM (Przedstawienie lewej tylnej kieszeni)

(Sprawa T-282/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego lewą tylnią kieszeń — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2009/C 153/75)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Tom Tailor GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S.O. Gillert, K. Vanden Bossche i F. Schiwek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 maja 2007 r. (sprawa R 669/2006-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego lewą tylnią kieszeń jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście pozbawiona podstawy prawnej.
- 2) Tom Tailor GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 6.10.2007

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 kwietnia 2009 r. — Tailor przeciwko OHIM (Przedstawienie prawej tylnej kieszeni)

(Sprawa T-283/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego prawą tylnią kieszeń — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2009/C 153/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Tom Tailor GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S.O. Gillert, K. Vanden Bossche i F. Schiwek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 maja 2007 r. (sprawa R 668/2006-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego prawą tylnią kieszeń jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście pozbawiona podstawy prawnej.
- 2) Tom Tailor GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 6.10.2007.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. — Al-Barakaat International Foundation przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-45/09)

(2009/C 153/77)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Al-Barakaat International Foundation (Spånga, Szwecja) (przedstawiciele: L. Silbersky i T.Olsson, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1190/2008 w zakresie w jakim dotyczy ono Al-Barakaat International Foundation

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1190/2008 z dnia 28 listopada 2008 r. zmieniającego po raz 101. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami ⁽¹⁾, które przewiduje umieszczenie skarżącej w wykazie osób i podmiotów, których fundusze i inne środki gospodarcze zostały zamrożone na podstawie rozporządzenia nr 881/2002 ⁽²⁾. Rozporządzenie (WE) nr 1190/2009 zostało przyjęte w następstwie wydanego w dniu 3 września 2008 r. przez Trybunał Sprawiedliwości wyroku w sprawach połączonych C-402/05 P i C-415/05 P Kadi i Al-Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze) na mocy którego unieważniono poprzedni wykaz w którym umieszczona była nazwa skarżącej.

Skarżąca podnosi następujące zarzuty na poparcie swojej skargi.

Komisja przekroczyła swoje uprawnienia, ponieważ obowiązek naprawienia nieprawidłowości w postępowaniu administracyjnym nie upoważnia Komisji do dokonania zmiany czy uzupełnienia wykazu.

Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, zasadę staranności, prawo do obrony jak również prawo do skutecznej skargi ze względu na to, że uzasadnienie pozostawienia skarżącej w wykazie nie określiło dokładnie zarzucanego związku między, z jednej strony, skarżącą a, z drugiej strony, siecią Al-Kaida, Osamą bin Ladenem i talibami.

Komisja naruszyła zakaz niedziałania prawa wstecz, ponieważ wpisanie skarżącej do wykazu opiera się na wydarzeniach które miały miejsce 10 lat wcześniej.

Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, ponieważ zamrożenie funduszy określone w spornym rozporządzeniu stanowi nieproporcjonalną i niemożliwą do zaakceptowania ingerencję naruszającą prawo poszanowania czyjejs własności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322, s. 25

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2009 r. — Eliza przeciwko OHIM — Went Computing Consultancy Group (eliza)

(Sprawa T-130/09)

(2009/C 153/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eliza Corporation (Beverly, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: R. Köbbing, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Went Computing Consultancy Group BV (Utrecht, Niderlandy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 lutego 2009 r. w sprawie R 1244/2008-4;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „eliza” dla towarów i usług należących do klas 9, 37 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Went Computing Consultancy Group BV

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja słownego znaku towarowego „ELISE” jako wspólnotowego znaku towarowego dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 35 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady ⁽¹⁾ (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009), z uwagi na to, że Izba Odwoławcza mylnie stwierdziła, że istniało w odczuciu właściwego kręgu odbiorców prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

⁽¹⁾ Zastąpionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Muñoz Arraiza przeciwko OHIM — Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja (RIOJAVINA)

(Sprawa T-138/09)

(2009/C 153/79)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Félix Muñoz Arraiza (Logroño, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Grimau Muñoz i J. Villamor Mugu-erza)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja (Logroño, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 29 stycznia 2009 r. w sprawie R 721/2008-2 i dopuszczenie do rejestracji zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego „RIOJAVINA” (słowny znak towarowy) dla klas 29, 30 i 35;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „RIOJAVINA” (zgłoszenie nr 4 121 621) dla towarów i usług z klas 29, 30 i 35.

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Różne zarejestrowane znaki towarowe, a wśród nich graficzny wspólnotowy znak towarowy „RIOJA” (nr 226 118), dla towarów z klasy 33, i graficzny międzynarodowy znak towarowy „RIOJA” (nr 655 291), dla towarów z klasy 33.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 29 stycznia 2009 r. w sprawie F-98/07
Petrilli przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 kwietnia
2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-143/09 P)

(2009/C 153/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Martin i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Nicole Petrilli (Woluwé-Saint-Étienne, Belgia)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 stycznia 2009 r. w sprawie F-98/07 Petrilli, oraz
- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w niniejszej instancji jak i z postępowaniem przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu Komisja wnosi o uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 29 stycznia 2009 r., wydanego w sprawie F-98/07 Petrilli przeciwko Komisji, w którym SSP stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2007 r. odrzucającej wniosek o przedłużenie umowy o pracę zainteresowanej w charakterze pracownika kontraktowego do zadań pomocniczych.

W uzasadnieniu odwołania Komisja podnosi trzy zarzuty dotyczące:

- okoliczności, że zdaniem Komisji, SSP powinien był stwierdzić niedopuszczalność skargi ze względu na to, że w unieważnionej decyzji brak było jakiegokolwiek ponownej rzeczystwej analizy osobistej sytuacji zainteresowanej o dogłębnym charakterze;
- naruszenia prawa, gdyż SSP orzekł, że zasada 6 lat zawarta w decyzji C(2004) 1597/6 z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie maksymalnego czasu zatrudnienia niestałego personelu w służbie Komisji⁽¹⁾ narusza art. 88 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich;

- naruszenia prawa, ponieważ SSP orzekł, że niezgodność z prawem zasady 6 lat wystarcza sama w sobie aby doprowadzić do powstania pozaumownej odpowiedzialności Komisji bez potrzeby sprawdzenia czy Komisja ponadto w sposób oczywisty i poważny naruszyła przysługujący jej zakres swobody w odniesieniu do oceny interesu służby poprzez nieprzedłużenie umowy zawartej z zainteresowaną.

⁽¹⁾ Opublikowanej w Informacjach Administracyjnych nr 75-2004 z dnia 24 czerwca 2004 r.

**Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Trelleborg
Industrie przeciwko Komisji**

(Sprawa T-147/09)

(2009/C 153/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trelleborg Industrie SAS (Clermont Ferrand, Francja) (przedstawiciele: J. Joshua, barrister, i E. Aliende Rodriguez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w części, w jakiej dotyczy on skarżącej, a w każdym razie w części, w jakiej uznano w nim, że skarżąca dopuściła się jakiegokolwiek naruszenia przed dniem 21 czerwca 1999 r.;
- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 w celu usunięcia oczywistych błędów, którymi dotknięta jest ta decyzja;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 dotyczącej procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39406 — przewody morskie, w zakresie, w jakim uznano w niej, iż skarżąca uczestniczyła w popełnieniu jednego ciągłego naruszenia w sektorze przewodów morskich na terenie EOG, polegającego na koordynowaniu przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu kwot, ustalaniu warunków sprzedaży, dokonywaniu geograficznego podziału rynku, a także wymianie ważnych informacji dotyczących cen, wielkości sprzedaży i ofert przetargowych. Ponadto skarżąca domaga się obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze podnosi ona, iż uprawnienie Komisji do nakładania grzywien w odniesieniu do wszelkich okresów poprzedzających dzień 21 czerwca 1999 r. uległo przedawnieniu zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż według skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd co do okoliczności faktycznych oraz naruszyła prawo, uznając, że skarżąca dopuściła się jednego ciągłego naruszenia.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż po stronie Komisji nie istnieje uzasadniony interes w deklaracyjnym ustalaniu popełnienia naruszenia w odniesieniu do pierwszego okresu, który zakończył się w maju 1997 r.

Po trzecie skarżąca podnosi posiłkowo, że Komisja dyskryminowała ją w sposób bezprawny w ten sposób, że potraktowała skarżącą odmiennie od innej spółki w odniesieniu do kwestii odpowiedzialności za działania jej poprzednika prawnego, a także naruszyła prawo do bycia wysłuchanym i obowiązek uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2009 r. — Rintisch przeciwko OHIM — Valfleuri Pâtes Alimentaires (PROTIACTIVE)

(Sprawa T-152/09)

(2009/C 153/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bernhard Rintisch (Bottrop, Niemcy) (przedstawiciel: A. Dreyer, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Valfleuri Pâtes Alimentaires S.A. (Wittenheim, Francja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie R 1661/2007-4; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Valfleuri Pâtes Alimentaires S.A.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PROTIACTIVE” dla towarów należących do klas 5, 29 i 30 — zgłoszenie nr 4 843 348

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Bernhard Rintisch

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki słowny znak towarowy „PROTI” zarejestrowany dla towarów należących do klas 29 i 32; niemiecki graficzny znak towarowy „PROTIPOWER” zarejestrowany dla towarów należących do klas 5, 29 i 32; niemiecki słowny znak towarowy „PROTIPLUS” zarejestrowany dla towarów należących do klas 5, 29 i 32; niemiecki słowny znak towarowy „PROTITOP” zarejestrowany dla towarów należących do klas 5, 29 i 30 i 32; słowny wspólnotowy znak towarowy „PROTI” zarejestrowany dla towarów należących do klas 5 i 29;

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (1) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia

Rady nr 207/2009) ponieważ Izba Odwoławcza nie rozpatrzyła sprzeciwu co do istoty; naruszenie art. 74 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 76 ust. 2) rozporządzenia Rady nr 207/2009), ponieważ Izba Odwoławcza nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych lub przynajmniej nie uzasadniła, w jaki sposób skorzystała z tych uprawnień; nadużycie władzy, ze względu na to że Izba Odwoławcza popełniła błąd nie uwzględniając dokumentów i dowodów przedłożonych przez skarżącą.

(1) Zastąpionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2009 — Maxcom przeciwko OHIM — Maxdata Computer (maxcom)

(Sprawa T-155/09)

(2009/C 153/83)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Maxcom sp. z o.o. (Tychy, Polska) (przedstawiciel: P. Kral, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Maxdata Computer GmbH & Co. KG (Marl, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- unieważnienie decyzji drugiej izby odwoławczej OHIM w sprawie odwołania nr R 1019/2009-2 z dnia 30 stycznia 2009 r., doręczonej skarżącemu 16 lutego 2009 r.,
- obciążenie OHIM i interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „maxcom” dla towarów w klasie 9 i 11

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Maxdata Computer GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowy słowny znak towarowy „max” zarejestrowany w Niemczech dla usług w klasie 38, 42 i niektórych produktów w klasie 9

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w stosunku do produktów w klasie 9

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania wniesionego przez stronę skarżącą

Podniesione zarzuty: Naruszenie artykułu 8(1)(b) rozporządzenia nr 40/94, (obecnie artykułu 8 (1)(b) rozporządzenia nr 207/2009 (1)).

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Wersja ujednolicona), Dz.U. L 78, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2009 r. — Four Ace International przeciwko OHIM (skiken)

(Sprawa T-156/09)

(2009/C 153/84)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Four Ace International Ltd (przedstawiciel: adwokat G. Uphoff)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 6 lutego 2009 r., doręczonej w dniu 11 lutego 2009 r., w sprawie R 519/2008-4 dotyczącej zgłoszenia do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 5 819 371 lub zmiana tej decyzji poprzez dopuszczenie tego do rejestracji również dla następujących usług: w klasie 39 — organizacja podróży i w klasie 41 — edukacja, szkolenia, rozrywka, działalność sportowa i kulturalna;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „skiken” dla usług z klas 35, 39, 41 i 43

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾], ponieważ zgłoszony znak towarowy wykazuje wymagany charakter odróżniający i nie podlega konieczności pozostawienia do swobodnego używania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2009 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-158/09)

(2009/C 153/85)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Karra, I. Chalkias i S. Papaioannou)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności lub dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji Komisji C(2009) 810 z dnia 13 lutego

2009 r. „dotyczącej konsekwencji finansowych, które należy wyciągnąć w ramach rozliczenia wydatków finansowanych z EFOGR w niektórych przypadkach nieprawidłowości, jakich dopuściły się podmioty gospodarcze”, w części odnoszącej się do Republiki Greckiej;

— zwrócenie skarżącej 50 % kwoty potrąconej zgodnie z art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/05 w przypadkach nr 3, 4, 6–13 (z wyjątkiem przypadku nr 7), w których nie występują nieprawidłowości, bądź w przypadku nr 2, w którym dłużnik jest niewypłacalny;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji C(2009) 810 z dnia 13 lutego 2009 r. „dotyczącej konsekwencji finansowych, które należy wyciągnąć w ramach rozliczenia wydatków finansowanych z EFOGR w niektórych przypadkach nieprawidłowości, jakich dopuściły się podmioty gospodarcze”, Komisja zastosowała do skarżącej korekty finansowe w wysokości 13 348 979,02 EUR z powodu niedbalstwa, jakim — zdaniem Komisji — wykazały się władze greckie w okresie czterech lat od momentu pierwszego ustalenia nieprawidłowości oraz z powodu okoliczności, że nie odzyskały one kwot, które zostały nienależnie wypłacone 5 przedsiębiorstwom działającym w sektorze winiarskim, sektorze bawełny i innych sektorach oraz 8 przedsiębiorstwom zajmującym się normalizacją, które uczestniczyły w systemie pomocy na konsumpcję oliwy z oliwek.

Republika Grecka utrzymuje w pierwszym ogólnym zarzucie nieważności, iż nie ma ważnej podstawy prawnej do zastosowania korekty w żadnej z trzynastu badanych spraw, ponieważ Komisja dokonała błędnej wykładni przepisów art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 ⁽¹⁾ oraz błędnie je zastosowała. Skarżąca twierdzi również, że Komisja popełniła oczywisty, fundamentalny błąd i dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych odnoszących się do działań właściwych władz greckich, a ponadto, iż uzasadnienie zaskarżonej decyzji, które opiera się na błędnym założeniu, że czteroletni okres biegnący od pierwszego ustalenia nieprawidłowości upłynął bezowocnie oraz że nie rozpoczęło się postępowanie w sprawie odzyskania bądź ważne postępowanie w sprawie odzyskania, nie czyni zadość wymogowi przewidzianemu w art. 253 WE, ponieważ jest ono wadliwe, niewystarczające i niejasne, i nie odparto w nim argumentów podniesionych przez Grecję w trakcie rozmów dwustronnych i w trakcie postępowania przed organem pojednawczym.

W zarzucie drugim skarżąca utrzymuje, że w czterech przypadkach Komisja błędnie nie zastosowała art. 32 ust. 5 i ust. 6 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1290/05, zamiast art. 32 ust. 1 i 8 tego rozporządzenia, co doprowadziło do tego, że Komisja obciążyła spornymi wydatkami skarżącą, zamiast obciążyć nimi EFOGR.

W trzecim zarzucie nieważności skarżąca twierdzi, że art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, w którym ustalony został roczny termin, biegnący od pierwszego administracyjnego lub sądowego ustalenia nieprawidłowości, do wszczęcia wszelkich postępowań administracyjnych lub sądowych przewidzianych w prawie krajowym w celu odzyskania kwot, odnosi się wyłącznie do nieprawidłowości, które miały miejsce po wejściu w życie wspomnianego rozporządzenia i nie może odnosić się

do nieprawidłowości, które miały miejsce dziesięć lat wcześniej, to jest w czasie, gdy obowiązywało inne uregulowanie prawne, które nie przewidywało takiego terminu, lecz ograniczało kontrolę do zachowania rozsądnego terminu.

W czwartym zarzucie nieważności skarżąca twierdzi, że żądanie Komisji, by obciążyć ją spornymi kwotami po upływie piętnastu–dwudziestu lat od danej nieprawidłowości, jest przedawnione z uwagi na zbyt długi czas trwania postępowania, a ewentualnie, że doszło do naruszenia zasady pewności prawa.

Wreszcie w piątym zarzucie nieważności skarżąca podnosi, że z uwagi na to, iż w przypadkach nr 3, 4, 6, 8–13 nie występują nieprawidłowości, reguła 24 miesięcy — przewidziana w art. 31 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1290/05 — dotyczy wszystkich przypadków odzyskania należnych kwot, i że w związku z tym obciążenie jej odpowiednimi kwotami odnoszącymi się do okresu wykraczającego znacznie poza 24 miesiące od momentu powiadomienia o wynikach kontroli jest obarczone błędem i powinno zostać unieważnione.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209 z 11.8.2005 r., s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Biofrescos — Comércio de Produtos Alimentares, Lda przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-159/09)

(2009/C 153/86)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Biofrescos — Comércio de Produtos Alimentares, Lda (Linda-a-Velha, Portugalia) (przedstawiciel: A. Magalhães e Menezes, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 stycznia 2009 r. oddalającej wniosek skarżącej o odstąpienie od poboru zwolnienie należności celnej w wysokości 41 271,09 euro i nakazującej zaksięgowanie tej płatności a posteriori;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca dokonywała pomiędzy wrześniem 2003 a lutym 2005 przywozów partii zamrożonych krewetek z Indonezji, w stosunku do których wystąpiła o odstąpienie od poboru celnej należności przywózowej na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b), art. 236 i 239 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny. (¹)

Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła co najmniej przywołane przepisy w zakresie, w jakim: po pierwsze, nie wypowiedziała się co do wszystkich argumentów przywołanych przez skarżącą we wniosku o odstąpienie od poboru celnej należności przywózowej; po drugie, przedstawiła niepełne, zwodnicze i niezrozu-

miałe uzasadnienie; po trzecie, w sposób nieprawidłowy zinterpretowała błąd samych organów indonezyjskich; i po czwarte wreszcie, uznał za udowodnione okoliczności, które w rzeczywistości nie zostały udowodnione, i w stosunku do których ciężar dowodu spoczywał na organach uczestniczących w postępowaniu, a nie na skarżącej.

(¹) Dz.U. L 97, s. 38.

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2009 r. — Ilink Kommunikationssysteme przeciwko OHIM (ilink)

(Sprawa T-161/09)

(2009/C 153/87)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ilink Kommunikationssysteme GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Schütze)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie R 1849/2007-4 oraz
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ilink” dla towarów i usług z klas 9, 16, 38 i 42

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 (¹)], ponieważ zgłoszony znak towarowy wykazuje wymagany charakter odróżniający i nie podlega konieczności pozostawienia do swobodnego używania.

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2009 r. — Kitou przeciwko Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych

(Sprawa T-164/09)

(2009/C 153/88)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Erasmia Kitou (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Papas)

Strona pozwana: Europejski Inspektor Ochrony Danych

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie niemożności stosowania rozporządzenia nr 1049/2001 WE;
- ewentualnie stwierdzenie naruszenia prawa w łącznym stosowaniu rozporządzeń nr 1049/2001 WE oraz 45/2001 WE;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji 2008-0600 Europejskiego Inspektora Ochrony Danych
- stwierdzenie, że wniosek o dostęp do dokumentów nie spełnia warunków wymaganych rozporządzeniem nr 45/2001 WE;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, w której Inspektor stwierdził, że ujawnienie w toku krajowego postępowania sądowego niektórych danych dotyczących kariery skarżącej w Komisji Wspólnot Europejskich nie jest sprzeczne z przepisami rozporządzeń nr 45/2001 WE ⁽¹⁾ oraz 1049/2001 WE ⁽²⁾.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi, że:

- zaskarżona decyzja jest nieuzasadniona w zakresie w jakim opiera się na rozporządzeniu nr 1049/2001 WE, które w tej sprawie zdaniem skarżącej nie ma zastosowania, gdyż wniosek o dostęp nie dotyczył dokumentu w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001 WE, lecz wyłącznie danych osobowych;
- nawet przy założeniu, że rozporządzenia nr 1049/2001 WE oraz 45/2001 WE stosują się łącznie w niniejszej sprawie, strona pozwana przy ich stosowaniu naruszyła prawo poprzez uznanie, że warunki wymagane rozporządzeniem nr 45/2001WE, dotyczące przetwarzania danych osobowych, stosują się tylko wtedy, gdy znajduje zastosowanie wyjątek z art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 WE;
- strona pozwana naruszyła przepisy rozporządzenia nr 45/2001WE w zakresie w jakim wniosek o dostęp nie dotyczył dokumentu ani nie opierał się na żadnej z przesłanek legalności przetwarzania danych osobowych przewidzianych w art. 5 rozporządzenia nr 45/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener and Shanghai Prime Machinery przeciwko Radzie

(Sprawa T-170/09)

(2009/C 153/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener (Szanghaj, Chiny) i Shanghai Prime Machinery (Szanghaj, Chiny) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i Y. Melin, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w zakresie w jakim:
 - naruszono trzymiesięczny termin na powiadomienie o ustaleniach w zakresie traktowania na warunkach rynkowych, sprzecznie z art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi,
 - bezzasadnie odrzucono wniosek skarżących o traktowanie na zasadach rynkowych, z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. c) część pierwsza pierwszego akapitu rozporządzenia podstawowego,
 - bezzasadnie odrzucono wniosek skarżących o traktowanie na zasadach rynkowych, z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. c) druga część pierwszego akapitu rozporządzenia podstawowego,
 - ustalenia oparto na niewystarczających informacjach z naruszeniem obowiązku starannego i bezstronnego zbadania istotnych aspektów każdej sprawy co gwarantuje wspólnotowy porządek prawny w zakresie procedur administracyjnych,
 - przerzucono ciężar dowodu na eksportujących producentów wnoszących o traktowanie na warunkach rynkowych, z naruszeniem ogólnych zasad prawa wspólnotowego, w szczególności zasady dobrej administracji,

- naruszono art. 1 ust. 1 i 2, art. 2, art. 3 ust. 1, art. 5, art. 6, art. 8, art. 10 ust. 1, art. 11 i art. 15 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jako, że wykorzystano odmowę traktowania na warunkach gospodarki rynkowej w celu wyrównania subsydiów,
- nie dokonano dostosowania różnic, które miały wpływ na porównywalność cen, z naruszeniem art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.
- nie przedstawiono uzasadnienia dla podtrzymania odmowy traktowania na warunkach rynkowych z naruszeniem art. 253 WE,
- ustalenia zostały dokonane w toku postępowania, którym naruszono podstawowe prawo do obrony skarżących uniemożliwiając im skuteczne podważenie niektórych ustaleń zasadniczych dla obliczenia ceł i wniosków z dochodzenia, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozpatrywanego rozporządzenia wskazując następujące podstawy:

W zakresie pierwszego zarzutu skarżące podnoszą, że art. 2 ust. 7 lit. c) drugi akapit rozporządzenia podstawowego został naruszony, gdyż decyzja w sprawie traktowania na warunkach rynkowych została podjęta po upływie trzymiesięcznego terminu wskazanego w tym przepisie i po tym jak Komisja posiadała wszystkie informacje istotne dla obliczenia marginesów dumpingu skarżących.

W zakresie drugiego zarzutu skarżące podnoszą, że sporne rozporządzenie narusza pierwszy akapit art. 2 ust. 7 lit. c) poprzez odmowę uwzględnienia wniosku skarżących o traktowanie na zasadach rynkowych, choć wykazały one, że podejmują decyzje wyłącznie w odpowiedzi na sygnały rynkowe bez żadnej interwencji państwa. Zdaniem skarżących w spornym rozporządzeniu nie zidentyfikowano żadnych okoliczności, które wskazywałyby na interwencję państwa przed, w czasie lub po okresie objętym dochodzeniem. Skarżące podnoszą ponadto, w zakresie trzeciego zarzutu, że zaskarżone rozporządzenie narusza pierwszy akapit art. 2 ust. 7 lit. c), z tego względu że skarżące w ramach ciężącego na nich ciężaru dowodowego wykazały, że koszty zasadniczych surowców odpowiadały cenom rynkowym.

W zakresie czwartego zarzutu skarżące podnoszą brak starannego i bezstronnego badania. W szczególności ustalenie, że ceny surowców w Chinach były zniekształcone w następstwie subsydiowania, które wykorzystano dla uznania, że skarżące nie

zakupywały surowców po cenach rynkowych, było oparte na niewystarczających informacjach a Komisja nieprawidłowo oceniła dowody w zakresie sektora stali w Chinach.

W zakresie piątego zarzutu skarżące twierdzą, że sporne rozporządzenie narusza ogólne zasady prawa WE a w szczególności zasadę dobrej administracji, wyrażoną w art. 41 Karty Praw Podstawowych, jako że nałożono na nie bezzasadny ciężar dowodu dla celów wykazania, że przeważają warunki rynkowe, czego wymaga art. 2 ust. 7 lit. c).

W zakresie szóstego zarzutu skarżące podnoszą, że sporne rozporządzenie narusza rozporządzenie antysubsydyjne, jako że wykorzystuje odmowę MET w dochodzeniu antydumpingowym do wyrównania subsydiów, które można badać wyłącznie w świetle podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego po przeprowadzeniu dochodzenia.

W zakresie ósmego zarzutu, skarżące podnoszą, że brak jest podstawy prawnej dla odmowy dostosowania normalnej wartości w oparciu o argument, że ceny surowców były zniekształcone, wbrew uzasadnieniu przedstawionemu przez instytucje UE w celu odrzucenia wniosku o dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego.

W zakresie dziewiątego zarzutu skarżące podnoszą, że w dokumencie zawierającym projekt zastosowania środków ostatecznych Komisja jedynie przeformułowała i powtórzyła ten sam argument użyty w dokumencie w zakresie MET, nie analizując przedstawionych dowodów ani nie przedstawiając powodów odrzucenia wniosku. Ponadto skarżące twierdzą, że sporne rozporządzenie nie zawiera żadnego uzasadnienia potwierdzenia odrzucenia dowodów przedstawionych przez skarżące.

Wreszcie, w zakresie ostatniego zarzutu skarżące podnoszą, że ich prawo do obrony zostało naruszone, gdyż nie miały dostępu do informacji istotnych dla obliczenia wartości normalnej i marginesu dumpingu.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) przeciwko Radzie

(Sprawa T-172/09)

(2009/C 153/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gem-Year Industry Co. Ltd and Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) Co. Ltd (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i Y. Melin, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w zakresie w jakim:
- dopuszczono się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych stwierdzając z naruszeniem art. 5 ust. 1 i 4 rozporządzenia podstawowego, że producenci wspólnotowi byli uprawnieni do wniesienia skargi antydumpingowej,
- naruszono art. 1 ust. 1, 2 i 4, art. 2 ust. 8, art. 5 ust. 2 i 10 rozporządzenia podstawowego nakładając cła antydumpingowe w stosunku do szeregu produktów,
- naruszono art. 3 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego w zakresie w jakim stwierdziła, że przemysł wspólnotowy poniósł materialną szkodę na podstawie oczywistego błędu w ocenie okoliczności sprawy,
- bezzasadnie odrzucono wniosek o traktowanie na zasadach rynkowych chińskich producentów dokonujących eksportu, z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. c) druga część pierwszego akapitu rozporządzenia podstawowego,
- naruszono art. 2 ust. 7 lit. c) interpretowany w świetle porozumienia ustanawiającego WTO i ust. 15 protokołu o przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO, w zakresie w jaki odrzucono wniosek skarżących o traktowanie na zasadach rynkowych producentów złączy w oparciu o sytuację występującą w innym przemyśle,
- ustalenia oparto na niewystarczających informacjach z naruszeniem obowiązku starannego i bezstronnego zbadania istotnych aspektów każdej sprawy co gwarantuje wspólnotowy porządek prawny w zakresie procedur administracyjnych,
- naruszono art. 1 ust.1 i 2, art. 2, art. 3 ust. 1, art. 5, art. 6, art. 8, art. 10 ust. 1, art. 11 i art. 15 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jako, że wykorzystała odmowę traktowania na warunkach gospodarki rynkowej w celu wyrównania subsydiów,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładają-

cego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ wskazując następujące podstawy:

Skarżące podnoszą, że Rada dopuściła się rażącego błędu w ocenie okoliczności faktycznych stwierdzając, że podmioty, które wniosły skargę antydumpingową były do tego uprawnione na podstawie art. 5 ust. 1 i 4 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ jako że powinna była uwzględnić margines błędu w obliczeniach statystycznych ogólnej produkcji wspólnotowej i odpowiednio skorygować te obliczenia. Ponadto skarżące podnoszą, że sporne rozporządzenie narusza art. 1 ust. 1, 2 i 4, art. 2 ust. 8, art. 5 ust. 2 i 10 rozporządzenia podstawowego, jako że nakłada cła antydumpingowe na szereg różnych produktów, podczas gdy dochodzenie antydumpingowe nie może obejmować więcej niż jednego produktu. Skarżące podnoszą, że Rada dopuściła się rażącego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i naruszyła art. 3 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, w zakresie w jakim stwierdziła w motywie 161 zaskarżonego rozporządzenia, podczas gdy ustalenie to jest oparte wyłącznie na wskaźniku negatywnej szkody, na jednym sprzecznym ustaleniu i szeregu ocenach o charakterze spekulatywnym.

Skarżące podnoszą również, że zaskarżonym rozporządzeniem naruszono drugą część pierwszego akapitu art. 2 ust. 7 lit. c) poprzez odmowę uwzględnienia wniosku o traktowanie chińskich producentów dokonujących eksportu na zasadach rynkowych, z tego względu że koszty zasadniczych surowców nie oddawały międzynarodowych zwykłych cen rynkowych, podczas gdy przepis ten po prostu wymaga, by przedsiębiorstwa wnoszące o traktowanie na zasadach rynkowych wykazały, że nabywają ich zasadnicze surowce po normalnych cenach.

Ponadto skarżące podnoszą, że zaskarżonym rozporządzeniem naruszono art. 2 ust. 7 lit. c) interpretowany w świetle porozumienia ustanawiającego WTO i ust. 15 protokołu o przystąpieniu Chińskiej Republiki Ludowej do WTO, w zakresie w jakim odrzucono wniosek o traktowanie na zasadach rynkowych producentów elementów złącznych na podstawie sytuacji występującej w innym przemyśle. Ponadto, skarżące podnoszą, że ustalenia w zaskarżonym rozporządzeniu są oparte na niewystarczających informacjach z naruszeniem obowiązku starannego i bezstronnego zbadania istotnych aspektów każdej sprawy co gwarantuje wspólnotowy porządek prawny w zakresie procedur administracyjnych.

Wreszcie skarżące podnoszą, że zaskarżonym rozporządzeniem naruszono art. 1 ust.1 i 2, art. 2, art. 3 ust. 1 rozporządzenia antysubsydyjnego⁽³⁾, jako, że nie dokonano w nim ustalenia czy subsydia, których istnienie stwierdzono w trakcie dochodzenia antydumpingowego były subsydiami w świetle tych przepisów, innymi słowy czy wkład finansowy był specyficzny, stanowił udzielenie korzyści a przemysł wspólnotowy poniósł w następstwie tego szkodę. Zdaniem skarżących Komisja nigdy nie zbadała szkody w sposób zgodny z art. 8 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego ani nie obliczyła udzielonych korzyści jak przewidziano w art. 5 i 6 tego rozporządzenia. Ponadto, skarżące podnoszą, że Komisja nie zastosowała postępowania wskazanego w art. 10 ust. 1 i art. 11, ani nie wykazała

występowania podlegających wyrównaniu subsydiów i wyrządzonej nimi szkody, zgodnie z wymogami art. 15 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, jako wykorzystwała odmowę traktowania na warunkach gospodarki rynkowej w celu wyrównania subsydiów.

(¹) Dz.U. 2009 L 29, s. 1.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).

(³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1997 L 288, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Complejo Agrícola, SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-174/09)

(2009/C 153/91)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Complejo Agrícola, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: A. Menéndez Menéndez, G. Yanguas Montero, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi
- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1, w związku z załącznikiem 1, decyzji Komisji Europejskiej 2009/95/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. (¹) w zakresie uznania za teren mający znaczenia dla Wspólnoty obszaru „Acebuchales de la Campiña Sur de Cádiz” kod ES 6120015 (zwanego dalej „TZW” Acebuchales) i przywrócenia pełnego korzystania z prawa własności Complejo Agrícola na części jego działki, która nie posiada walorów środowiskowych dla uznania jej za teren mający znaczenie dla Wspólnoty („TZW”).
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja przyjmuje drugi zaktualizowany wykaz TZW dla śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (²) Pośród uznanych TZW, utrzymanych w zaskarżonej decyzji znajduje się TZW Acebuchales, o powierzchni 26 475,31 ha i następujących współrzędnych geograficznych: długość: 5° 57' 4", szerokość: 36° 24' 2".

Na podstawie zaskarżonej decyzji powierzchnia 1 759 ha działki, której właścicielem jest skarżąca (zwana dalej „działką”) została włączona do TZW Acebuchales. Od czasu ustanowienia TZW Acebuchales, do tego obszaru automatycznie znajduje zastosowanie system ochrony prawnej przewidziany w art. 6 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 92/43. Ów system prawny ogranicza

możliwość używania i korzystania z części działki włączonej do TZW Acebuchales.

Na poparcie swoich żądań strona skarżąca przedstawia następujące zarzuty:

- Komisja posunęła się zbyt daleko przy ustalaniu obwodu TZW Acebuchales, co wpływa na działkę w wyniku błędnego zastosowania kryteriów ustanowionych w załącznikach I, II i III dyrektywy 92/43.

Tak jak wykazano w Rapocie dotyczącym środowiska naturalnego sporządzonym przez przedsiębiorstwo konsultingowe z zakresu środowiska naturalnego Istmo '94, na 1 759 ha objętej TZW działki Acebuchales 877 ha nie spełnia warunków środowiskowych wymaganych przez dyrektywę 92/43 aby można było je włączyć do TZW. Błędne zastosowanie kryteriów z załącznika III do dyrektywy 92/43 przez Komisję spowodowało, że uznano za obszar TZW duży zakres obszarów będących własnością skarżącej, nie posiadających walorów środowiskowych, co ponadto oznacza naruszenie zasad proporcjonalności oraz zasad zgodności z prawem kształtujących prawo wspólnotowe.

- Miało miejsce nieuzasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie uprawnień do używania i korzystania wynikających z prawa własności skarżącej do obszarów działki objętych TZW Acebuchales, które nie posiadały walorów środowiskowych.
- Skarżąca nie miała możliwości uczestniczenia w procedurze uznawania za TZW Acebuchales, ani też możliwości dowiedzenia się o jej istnieniu przed opublikowaniem zaskarżonej decyzji, co oznacza naruszenie zasad wysłuchania zainteresowanego oraz pewności co do prawa.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8049] (Dz.U. L 43, s. 393).

(²) Dz.U. L 59, s. 63.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2009 r. — Government of Gibraltar przeciwko Komisji

(Sprawa T-176/09)

(2009/C 153/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Government of Gibraltar (przedstawiciele: D. Vaughan, QC, i M. Llamas, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji 2009/95/WE w zakresie, w jakim rozszerzono w niej teren określony jako ES6120032 o brytyjskie wody terytorialne Gibraltaru (zarówno w obrębie, jak i poza terenem UKGIB0002) oraz o obszar pełnego morza;

— obciążenie Komisji kosztami obsługi prawnej, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2009/95/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowanej jako dokument nr C(2008) 8049] ⁽¹⁾ w części, w jakiej wskazano w niej, że teren określony jako ES6120032 „Estrecho oriental” obejmuje wody terytorialne Gibraltaru (zarówno w obrębie, jak i poza terenem UKGIB0002) oraz obszar pełnego morza.

W uzasadnieniu swych żądań strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze strona skarżąca podnosi, że zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem traktatu WE, ponieważ:

— Komisja w oczywisty sposób naruszyła prawo przez to, że wbrew art. 299 WE uznała, że obszar jednego z państw członkowskich — brytyjskie wody terytorialne Gibraltaru — stanowi część innego państwa członkowskiego, a mianowicie Hiszpanii;

— decyzję tę wydano z naruszeniem art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG ⁽²⁾ oraz w oczywisty sposób naruszono systematykę tej dyrektywy, poprzez nadanie statusu „terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty” znacznej części terenu ES6120032, który będąc częścią terytorium innego państwa członkowskiego nie stanowi terytorium hiszpańskiego, a także — z wyraźnym naruszeniem art. 2 tej dyrektywy — części morza pełnego, która nie wchodzi w skład europejskiego terytorium państw członkowskich i względem której Hiszpanii nie przysługują ani nie mogą przysługiwać żadne kompetencje czy suwerenne prawa;

— narusza ona prawo poprzez nadanie statusu „terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty” oraz przypisanie zobowiązań wynikających z dyrektywy 92/43/EWG podlegającym jurysdykcji Hiszpanii częściom terenu ES6120032 pokrywającym się z podlegającym jurysdykcji Zjednoczonego Królestwa terenem UKGIB0002, co prowadzi do zastosowania na obszarze tego samego terenu dwóch odrębnych i różniących się od siebie systemów prawnych, karnych, administracyjnych i kontrolnych;

— wydano ją z naruszeniem art. 300 ust. 7 WE oraz postanowień części XII Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. (UNCLOS), Konwencji o ochronie Morza Śródziemnego podpisanej w Barcelonie w 1976 r. oraz protokołu z 1995 r. do tejże konwencji, gdyż zażądano od Hiszpanii wypełnienia w stosunku do części brytyjskich wód terytorialnych Gibraltaru uwzględnionych w ramach terenu ES6120032 tych samych zobowiązań w zakresie ochrony środowiska, które na tym samym obszarze winny zostać wypełnione przez Zjednoczone Królestwo i Gibraltar;

Po drugie strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistymi błędami w zakresie ustaleń faktycznych, które doprowadziły Komisję do zastosowania prawa w niewła-

ściwy sposób i popełnienia naruszeń traktatu WE, bowiem decyzję tę wydano na podstawie nieprawdziwych i wprowadzających w błąd informacji.

Po trzecie skarżąca utrzymuje, że zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem zasady pewności prawa, bowiem wywołanym automatycznie skutkiem „wzajemnego pokrywania się” oznaczeń terenów jest zastosowanie dwóch systemów prawnych (uregulowań Gibraltaru i Hiszpanii wprowadzających w życie dyrektywę 92/43/EWG) na tym samym obszarze i w tym samym celu.

Tytułem zarzutu ewentualnego strona skarżąca podnosi, że zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem zasad zwyczajowego prawa międzynarodowego zapisanych w art. 2, art. 3, art. 89 i art. 137 ust. 1 konwencji UNICLOS. Tytułem kolejnego zarzutu ewentualnego strona skarżąca podnosi, że w zakresie, w jakim decyzja ta wskazuje, że teren ES6120032 obejmuje brytyjskie wody terytorialne Gibraltaru, narusza ona zasadę zwyczajowego prawa międzynarodowego mówiącą, że obszar morza terytorialnego obejmuje co najmniej trzy mile morskie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 43, s. 393.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2009 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Club de Golf Peralada (WINE SPA)

(Sprawa T-183/09)

(2009/C 153/93)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. De Brouwer, E. Cornu i O. Klimis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Club de Golf Peralada, SA (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 marca 2009 r. w sprawach połączonych R 1231/2005-4 i R 1250/2005-4; oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Club de Golf Peralada, SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „WINE SPA” dla towarów i usług z klas 3, 5, 16, 24, 25 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: różne krajowe, międzynarodowe i wspólnotowe znaki towarowe „SPA” dla towarów i usług odpowiednio z klas 3, 32 i 42; zarejestrowany w Beneluksie i międzynarodowy znak towarowy „LES THERMES DE SPA” dla towarów i usług z klas 3 i 42; zarejestrowany w Niemczech znak towarowy „SPA MONOPOLE S.A. SPA” dla towarów z klasy 3; S.A. SPA Monopole, Compagnie fermière de Spa, en abrégé S.A. Spa Monopole N.V., société anonyme, firma chroniona w Belgii; Les Thermes de Spa, Place Royale 2, 4900 Spa, Belgium, nazwa handlowa chroniona w Belgii

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uchylene decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu w całości

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 75 zdanie drugie i art. 76 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Rady nr 207/2009⁽¹⁾ ze względu na wydanie decyzji Izby Odwoławczej z naruszeniem zasady prawa do bycia wysłuchanym oraz z naruszeniem zasady kontryktoryjności; naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na oparcie przez Izbę Odwoławczą swojej oceny odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego „SPA” na błędnych i niepotwierdzonych informacjach i niedokonanie oceny podobieństwa między spornymi znakami towarowymi w odniesieniu do towarów, dla których zostały zarejestrowane lub zgłoszone; wreszcie niezbadanie przez Izbę Odwoławczą, czy używanie rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego mogłoby powodować czerpanie nienależytej korzyści z odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego „SPA” bądź też działać na ich szkodę, i tym samym naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady 207/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2009 r. — Roche przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawy połączone T-142/94 i T-143/94)⁽¹⁾

(2009/C 153/94)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 174 z 25.6.1994

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 maja 2009 r. — Opus Arte UK przeciwko OHIM — Arte (OPUS ARTE)

(Sprawa T-170/07)⁽¹⁾

(2009/C 153/95)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 170 z 21.7.2007

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2009 r. — Komisja przeciwko Eurgit i Cirese

(Sprawa T-470/08)⁽¹⁾

(2009/C 153/96)

Język postępowania: włoski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 20.12.2008

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 maja 2009 r. — Rundpack przeciwko OHIM (Przedstawienie kubka)

(Sprawa T-503/08)⁽¹⁾

(2009/C 153/97)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2009 r. — B przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-26/09)

(2009/C 153/98)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: B (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Nakazanie Parlamentowi zapłaty stronie skarżącej kwoty 12 000 EUR tytułem naprawienia odniesionych krzywd, wynikających po pierwsze z mobbingu, którego skarżąca jest ofiarą i po drugie z braku wewnętrznego dochodzenia administracyjnego przeprowadzonego przez niezależny organ.

Żądania strony skarżącej

— nakazanie Parlamentowi zapłaty stronie skarżącej kwoty 12 000 EUR tytułem naprawienia szkody (odniesionych krzywd, szkód odnoszących się do jej reputacji politycznej i kariery oraz szkód dotyczących jej godności i zdrowia) poniesionej po pierwsze z powodu mobbingu, którego była ofiarą w trakcie zatrudnienia przez Parlament i po drugie z powodu braku wewnętrznego dochodzenia administracyjnego przeprowadzonego przez niezależny organ.

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Časta przeciwko Komisji

(Sprawa F-40/09)

(2009/C 153/99)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Radek Časta (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Tahotná)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji EPSO o niedopuszczeniu skarżącego do egzaminów ustnych konkursu otwartego EPSO/AD/107/07-LAW ze względu na niedopełnienie warunku dotyczącego trzyletniego doświadczenia zdobytego na stanowisku kierowniczym wyższego szczebla. Po drugie, zasądzenie od pozwanej zapłaty na rzecz skarżącego odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu poniesionej szkody i doznanej krzywdy.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego nr R/45715/08 z dnia 22 grudnia 2008 r.;

— zasądzenie od pozwanej zapłaty na rzecz skarżącego z tytułu szkody i krzywdy kwoty 20 000 EUR powiększonej o odsetki za zwłokę naliczone od dnia 9 czerwca 2008 r. do 15. dnia po uzyskaniu przez wyrok powagi rzeczy osądzonej;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Lebdef-Caponi przeciwko Komisji

(Sprawa F-45/09)

(2009/C 153/100)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maddalena Lebdef-Caponi (Senningerberg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącej za rok 2007.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącej za okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2007 r.;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2009 r. — Fries
Guggenheim przeciwko CEDEFOP**

(Sprawa F-47/09)

(2009/C 153/101)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Eric Mathias Fries Guggenheim (Liège, Belgia)
(przedstawiciel: adwokat L. Lucas)

Strona pozwana: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia
Zawodowego (CEDEFOP)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji CEDEFOP o nieprzedłużeniu ze skarżącym umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego, a w razie nieprzywrócenia do pracy zasądzenie od pozwanej zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 lipca 2008 r. CEDEFOP o nieprzedłużeniu ze skarżącym umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego i potwierdzającej zakończenie jego zatrudnienia w dniu 15 października 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności w razie potrzeby decyzji z dnia 18 lipca 2008 r. CEDEFOP utrzymującej w mocy pierwszą decyzję w następstwie pisma skarżącego z dnia 9 lipca 2008 r. i jego spotkania z przedstawicielami kadr z dnia 17 lipca 2008 r.;
- zasądzenie od CEDEFOP zapłaty na rzecz skarżącego w razie nieprzywrócenia do pracy zadośćuczynienia za krzywdę, którego wysokość określi Sąd;
- zezwolenie skarżącemu, jeśli uzna to za konieczne, na wycenienie krzywdy doznanej w karierze, a w przeciwnym razie zasądzenie CEDEFOP zapłaty na rzecz skarżącego w razie nieprzywrócenia do pracy zadośćuczynienia za tę krzywdę, którego wysokość określi Sąd;
- obciążenie CEDEFOP kosztami postępowania.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie opublikowanego w Dzienniku Urzędowym komunikatu w sprawie T-126/09**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 129 z dnia 6 czerwca 2009 r., s. 18)

(2009/C 153/102)

Opublikowany w Dzienniku Urzędowym komunikat w sprawie T-126/09 Republika Włosa przeciwko Komisji i EPSO otrzymuje brzmienie:

„Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2009 r. — Włochy przeciwko Komisji i EPSO

(Sprawa T-126/09)

(2009/C 129/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włosa (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich i Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO)

Żądania strony skarżącej

- unieważnienie konkursów (AD5) EPSO/AD/144/09 (zdrowie publiczne), EPSO/AD/145/09 (bezpieczeństwo żywności — polityki i prawodawstwo) oraz EPSO/AD/146/09 (bezpieczeństwo żywności — inspekcje, kontrola i ewaluacja), mających na celu przyjęcie odpowiednio 35, 40 i 55 administratorów (AD5) narodowości bułgarskiej, cypryjskiej, czeskiej, estońskiej, węgierskiej, łotewskiej, litewskiej, maltańskiej, polskiej, rumuńskiej, słowackiej i słoweńskiej w dziedzinie zdrowia publicznego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych, które podniesione zostały w sprawie T-166/07 Włochy przeciwko Komisji.”

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 153/79	Sprawa T-138/09: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Muñoz Arraiza przeciwko OHIM — Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja (RIOJAVINA)	40
2009/C 153/80	Sprawa T-143/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 29 stycznia 2009 r. w sprawie F-98/07 Petrilli przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 kwietnia 2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich	41
2009/C 153/81	Sprawa T-147/09: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Trelleborg Industrie przeciwko Komisji	41
2009/C 153/82	Sprawa T-152/09: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2009 r. — Rintisch przeciwko OHIM — Valfeuri Pates Alimentaires (PROTIACTIVE)	42
2009/C 153/83	Sprawa T-155/09: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2009 — Maxcom przeciwko OHIM — Maxdata Computer (maxcom)	42
2009/C 153/84	Sprawa T-156/09: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2009 r. — Four Ace International przeciwko OHIM (skiken)	43
2009/C 153/85	Sprawa T-158/09: Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2009 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	43
2009/C 153/86	Sprawa T-159/09: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Biofrescos — Comércio de Produtos Alimentares, Lda przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	44
2009/C 153/87	Sprawa T-161/09: Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2009 r. — Ilink Kommunikationssysteme przeciwko OHIM (ilink)	44
2009/C 153/88	Sprawa T-164/09: Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2009 r. — Kitou przeciwko Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych	44
2009/C 153/89	Sprawa T-170/09: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener and Shanghai Prime Machinery przeciwko Radzie	45
2009/C 153/90	Sprawa T-172/09: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) przeciwko Radzie	46
2009/C 153/91	Sprawa T-174/09: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2009 r. — Complejo Agrícola, SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	48
2009/C 153/92	Sprawa T-176/09: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2009 r. — Government of Gibraltar przeciwko Komisji	48
2009/C 153/93	Sprawa T-183/09: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2009 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Club de Golf Peralada (WINE SPA)	49
2009/C 153/94	Sprawy połączone T-142/94 i T-143/94: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2009 r. — Roche przeciwko Radzie i Komisji	50
2009/C 153/95	Sprawa T-170/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 maja 2009 r. — Opus Arte UK przeciwko OHIM — Arte (OPUS ARTE)	50



<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 153/96	Sprawa T-470/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2009 r. — Komisja przeciwko Eurgit i Cirese	50
2009/C 153/97	Sprawa T-503/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 maja 2009 r. — Rundpack przeciwko OHIM (Przedstawienie kubka)	50

Sąd do spraw Służby Publicznej

2009/C 153/98	Sprawa F-26/09: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2009 r. — B przeciwko Parlamentowi	51
2009/C 153/99	Sprawa F-40/09: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Časta przeciwko Komisji	51
2009/C 153/100	Sprawa F-45/09: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Lebdef-Caponi przeciwko Komisji	51
2009/C 153/101	Sprawa F-47/09: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2009 r. — Fries Guggenheim przeciwko CEDEFOP	52

Sprostowania

2009/C 153/102	Sprostowanie opublikowanego w Dzienniku Urzędowym komunikatu w sprawie T-126/09 (Dz.U. C 129 z 6.6.2009, s. 18)	53
----------------	---	----

